

Arrest

nr. 261 578 van 4 oktober 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021, respectievelijk 26 januari 2021, hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 23 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker en tweede verzoeker zijn familie. Blijkens hetgeen gesteld wordt in het verzoekschrift van tweede verzoeker zijn zij verre neven. Daarenboven geven beide verzoekers aan dat zij samenwerkten met X en bijdroegen aan het tot stand komen van diens wetenschappelijke artikelen. Zij beroepen zich voorts op dezelfde asielmotieven en geven aan dat zij ten gevolge van deze samenwerking problemen kregen en een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren. Bovendien wordt er in de beide bestreden beslissingen, die werden genomen ten aanzien van verzoekers, verwezen naar een geciteerd uit eenzelfde beslissing, met name de beslissing die door verweerder werd genomen ten aanzien van X.

Gelet op de (verre) familiale band tussen beide verzoekers, het gegeven dat zij zich beroepen op hetzelfde asielrelaas en de vaststelling dat er in de beide bestreden beslissingen wordt verwezen naar en geciteerd uit dezelfde beslissing, die werd genomen ten aanzien van X komt het, gelet op hun onderlinge verwevenheid, gepast voor om de zaken die bij de Raad gekend zijn onder de rolnummers RvV X / IV en RvV X / IV samen te behandelen en dienen deze zaken te worden samengevoegd.

2. De bestreden beslissingen

2.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van J.J.H. (eerste verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Koerdische origine afkomstig uit Urmijeh. U hielp Ali Akbar T. (...) (O.V. 8.732.191) om een wetenschappelijke artikel te schrijven betreffende tijdsfysica. Ali probeerde bij verschillende overheidsinstellingen zijn artikel gepubliceerd te krijgen. Hij werd echter telkens de deur gewezen en er werd hem verweten dat hij, door de inhoud van zijn artikel, het bestaan van de tijdsimam Zaman ontkende.

Op 15/06/1396 (Perzische tijdsrekening, stemt in de westerse tijdsrekening overeen met 5 september 2018) werd u gearresteerd door de Ettelaat (ministerie van informatie). U werd drie dagen vastgehouden en werd nadien, dankzij de tussenkomst van uw oom Abdulrahman, vrijgelaten.

Ongeveer een week voor uw vertrek trok u een tweetal dagen in bij uw zus. Nadien, rond 12 of 13/7/1397 (6 of 7/10/2018), vertrok u naar het dorp Margavar bij uw aangetrouwde oom, Said. Daar verbleef u een vijftal dagen en vervolgens ging u naar Albiran, een dorp bij de grens met Turkije, in de woning van een vriend van de vader van Shahab. Na een tweetal dagen, op 19/7/1397 (11/10/2018), verliet u Iran. U stak op illegale wijze te voet de grens over naar Turkije. Van daar reisden jullie via Servië verder. Jullie kwamen in België aan op 28 oktober 2018. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 november 2018.

Na uw vertrek uit Iran vernam u van uw broer dat er door verschillende mensen bij hem naar u geïnformeerd wordt, onder andere door uw tante, van wie algemeen aangenomen wordt dat zij gehuwd is met een Mohber, namelijk een burger die informant is voor de Ettelaat. Tevens werd uw broer Ashgar tweemaal opgeroepen door de Sepah-e Pasdaran (revolutionaire garde) en werd naar u geïnformeerd.

Ter staving van uw identiteit legt u de volgende documenten neer: uw mellikaart (identiteitskaart, geldig tot 03/10/1401 (1/1/2023); en uw shenasnameh (geboorteboekje).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uw administratieve dossier blijkt dat u uw asielmotieven integraal voorvloeien uit de asielmotieven zoals aangehaald door Ali Akbar T. (...) (O.V. 8.732.191), namelijk de problemen die hij had ten gevolge van het wetenschappelijke artikel dat hij schreef. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

U verklaarde door de Iraanse autoriteiten gezocht te worden ten gevolge van verschillende door u geschreven artikelen waarin u ingaat op de oorsprong van de tijd en aldus het bestaan van de tijdsiman Zaman ontkent, in het bijzonder uw laatste artikel getiteld 'een discussie over de analyse van de tijd'. U heeft deze vervolging evenwel niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding in Iran wenkbrauwen doet fronsen. Het is immers bijzonder merkwaardig dat u, nadat u ten gevolge van uw eerste geschreven artikel betreffende de tijd, getiteld 'waar gaat de vorige seconde naartoe', gearresteerd werd door de Ettelaat van de Sepah en een verklaring diende te ondertekenen dat u zich niet meer met dergelijke praktijken zou inlaten (CGVS I p. 6, 11, 16, CGVS III p. 5-6), nadien toch nog artikelen omtrent dit onderwerp, getiteld 'het alfabet van de tijd' online publiceerde (CGVS III p. 10-11). U nam bovendien geen maatregelen in de zin van een provider of proxyserver om u te behoeden voor censuur of om te voorkomen dat de autoriteiten zouden opmerken dat u zich opnieuw in het thema verdiepte (ibidem). Uw motivatie om dit te doen, namelijk dat u verslaafd bent aan fysica (ibidem), weegt evenwel niet op tegen de risico's die dergelijke publicaties

met zich meebrachten, dewelke u duidelijk gemaakt waren tijdens uw reeds ondergane aanhouding. Ook uw bewering dat de Iraanse autoriteiten enkel religieus getinte websites screenen, en geen wetenschappelijke (ibidem), kan, gelet op de religieus geïnspireerde aantijgingen die ten opzichte van uw artikelen werden geuit, de door u genomen risico's niet vergoelijken. In dit licht raakt het bovendien kant noch wal dat u, zeer goed wetende wat de mening van de Ettelaat was ten opzicht van uw artikelen, alsnog bij velerlei instellingen van het Iraanse regime uw laatst geschreven artikel, 'discussie over een analyse van de tijd', trachtte te laten publiceren. Deze pogingen zijn in zijn geheel onverenigbaar met de ondergane aanhouding en de reeds aan u meegedeelde risico's van nieuwe publicaties.

Voorts dienen er een aantal kanttekeningen gemaakt te worden bij het proces van de totstandkoming van uw artikel. Zo is het merkwaardig dat u en Hakim ervoor kozen om telkens op verschillende plaatsen in de auto aan het artikel te werken. Uw verklaringen waarom u niet thuis aan het artikel kon werken, houden bovendien geen steek. U beweerde aanvankelijk dat u geen plaats had. Opnieuw gevraagd of u geen woonkamer had, stelde u dat er wel een woonkamer was en dat u bovendien een eigen kamer had, maar toen beweerde u dat jullie rookten onder het werken en dat dit niet thuis kon, omdat uw moeder astma heeft. Nadien bevraagd of jullie niet in de tuin konden werken, stelde u dat jullie binnen in de auto werkten, omdat het buiten te koud was. Vervolgens gevraagd om welke reden jullie dan niet gewoon in de auto bij jullie woning konden werken, maar verschillende openbare plaatsen dienden op te zoeken, beweerde u dat dat niet makkelijk was om voor jullie woning te werken (CGVS II p. 11). Het Commissariaat-generaal ziet evenwel niet in wat het verschil is tussen werken in de auto voor jullie huis dan wel elders. Daarenboven stelden jullie zich, gezien de gevoelige materie van uw artikel, bloot aan een onnodig risico door openbare plaatsen op te zoeken. Deze houding komt dan ook niet geloofwaardig over. Voorts zijn u en uw vriend Hakim niet coherent betreffende in welke periode en met welke frequentie jullie werkten aan het artikel. Zo verklaarde Hakim dat jullie begonnen te schrijven aan het artikel in 1393 of 1394 en dat het pas klaar was in 1396 (CGVS II Hakim p. 7). Dit staat haaks op uw eigen verklaringen, waaruit bleek dat het artikel reeds in 1394 volledig af was (CGVS II p. 9, 11). Hierbij sluit aan dat zowel Hakim als Shahab, die u zijn boomgaard ter beschikking stelde, beweerden dat jullie in 1395 en 1396 (2015-2016 en 2016-2017) gebruik maakten van de boomgaard (CGVS II Hakim p. 8, CGVS II Shahab p. 8), terwijl u zelf stelde dat jullie daar vertoefden in de winter van 1394 (CGVS II p. 11-12). Ook over hoe vaak jullie aan het artikel werkten in de boomgaard van Shahab, stemmen jullie verklaringen niet overeen. Waar Hakim immers verklaarde dat jullie een 2 à 3 keer per week naar de boomgaard gingen (CGVS II Hakim p. 7-8), beweerde Shahab dat jullie daar 4 à 5 keer per week heen gingen (CGVS II Shahab p. 8) en stelde u zelf dat jullie in de finale fase van het artikel alle opeenvolgende dagen naar de boomgaard van Shahab gingen om te werken (CGVS II p. 12). U beweerde bovendien dat jullie slechts een twee- à drietal maanden de boomgaard van Shahab bezochten (ibidem), terwijl Hakim en Shahab dan weer stelden dat jullie een volledig jaar naar de boomgaard gingen (CGVS II Hakim p. 8, CGVS II Shahab p. 8). Al deze opmerkingen in acht genomen, dient dan ook geconcludeerd te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat jullie in de boomgaard van Shahab aan het artikel gewerkt hebben.

Ook betreffende uw pogingen om uw artikel gepubliceerd te krijgen bij verschillende instellingen, rijzen vraagtekens. Vooreerst beweerde u bij het ministerie van Cultuur, Ershad, een telefonische afspraak te hebben gemaakt in verband met uw artikel (CGVS III p. 12). Echter, uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat er geen procedure bestaat om een afspraak te maken bij Ershad. Deze info staat haaks op uw bewering voor eender welke gelegenheid een afspraak te moeten maken (CGVS III p. 14). Er bestaat bovendien geen telefoonnummer waarop particulieren het ministerie kunnen contacteren. Daarenboven blijkt uit de informatie dat Ershad zeer oplettend is niemand bewijs te verlenen van hun censuur. In dit licht is het dan ook zeer merkwaardig dat u beweerde via e-mail een gecensureerde versie te hebben gekregen, met bijkomende instructies voor aanpassingen (CGVS III p. 12-13). Van deze instructies voor aanpassingen legde u overigens geen enkel bewijs neer (cf. infra).

Verder is het uiterst frappant dat Hakim, die de volledige tekst zou hebben neergeschreven en de taak van editor had (CGVS II p. 10), en die ten gevolge van het meewerken aan dit artikel gearresteerd werd, gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten en zijn land diende te ontvluchten, de juiste titel van het werk niet kan geven. Hij stelde namelijk dat het huidige artikel 'een alfabet van de tijd' heet (CGVS II Hakim p. 9), terwijl dit naar uw verklaringen het tweede artikel dat u schreef betreft, waaraan Hakim niet meewerkte, en terwijl uit uw verklaringen en het door u neergelegde exemplaar van de tekst blijkt dat de titel 'discussie over een analyse van de tijd' is (CGVS III p. 10, document 11 in uw administratieve dossier). Daarenboven heeft Hakim noch een idee op welke manier de tijd gepercipieerd werd door Aristoteles, noch hoe het bekendste werk van de filosoof Augustinus heet (CGVS II Hakim p. 10-11), hoewel beide zaken worden toegelicht op de eerste pagina van het artikel dat door u werd neergelegd (document 11 in uw administratieve dossier). Dat Hakim, die jarenlang op dermate intensieve wijze zou

meegewerkt hebben aan uw artikel, research deed voor u en alles neerpende, in die mate dat hij zijn leven ervoor op het spel zette (CGVS II p. 10, CGVS II Hakim p. 7), slechts dermate op de hoogte is van de inhoud van het artikel, is volstrekt ongeloofwaardig.

Bovendien is Hakim evenmin eenduidig betreffende de omstandigheden van zijn arrestatie. Waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers nog beweerde dat hij op 15/06/1397 (5 september 2018) door de Ettelaat gearresteerd werd, stelde hij bij het Commissariaat-generaal dat dit gebeurde in de 6e maand van 1396, een jaar eerder (CGVS I Hakim p. 9). Ook over zijn vrijlating is Hakim niet coherent. Zo beweerde hij aanvankelijk dat zijn oom, zij het op clandestiene wijze, een eigendomsakte verkreeg en die afstond als borg. Zijn oom heeft evenwel de eigendomsakte teruggekregen (CGVS I Hakim p. 9-10). Wanneer Hakim later tijdens het onderhoud evenwel gevraagd werd om de eigendomsakte, of een kopie daarvan, in te leveren als bewijsmateriaal, stelde hij evenwel plotsklaps dat zoiets niet mogelijk is, omdat de akte eigenlijk niet echt bestaat (CGVS I Hakim p. 11). Deze uitleg is evenwel niet overtuigend en staat bovendien haaks op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, waaruit blijkt dat indien een eigendom als borg wordt gesteld voor de vrijlating van een persoon, hiervan altijd een proces-verbaal wordt opgemaakt, dat daarvan doorgaans een kopie meegegeven wordt aan de borgsteller, en dat er bovendien een stempel wordt aangebracht op de eigendomspapieren die vervolgens worden teruggegeven aan de borgsteller. Deze vaststellingen ondermijnen Hakims vluchtrelaas, en bij uitbreiding het relaas van u en Shahab, die met het zijne verbonden zijn, nog verder.

Aangaande uw eigen, tweede vasthouding op 12/09/1395 (2 december 2016) dienen eveneens enkele kanttekeningen gemaakt te worden. Het is immers weinig waarschijnlijk dat uw oom u op de zevende dag van uw vasthouding komt bezoeken en nadien, omdat u er gehavend uit zag – uw lip zou namelijk gebarsten zijn – het opportuun achtte u niet meteen vrij te laten, daar uw moeder anders te erg van streek zou zijn, maar u nog enkele dagen vast te laten zitten (CGVS I p. 14). Gelet op de eerdere geweldpleging die u werd aangebracht, is het volstrekt onlogisch er vrijwillig voor te kiezen een naaste nog langer te laten vastzitten en hem aldus bloot te stellen aan eventuele nieuwe gewelddadige feiten. Dat u uw moeder niet van streek zou willen maken, is geenszins een overtuigende verklaring voor uw verdere vrijwillige vasthouding. Vooreerst mag immers redelijkerwijze worden aangenomen dat uw moeder reeds de nodige stress doormaakte louter ten gevolge van uw afwezigheid. Daarenboven had eenvoudig vermeden kunnen worden dat uw moeder geconfronteerd werd met uw verwondingen, zonder dat u in gevangenschap diende te blijven, door bijvoorbeeld elders enkele dagen te gaan verblijven.

Betreffende uw derde aanhouding bent u evenmin consistent. Zo beweerde u immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat deze plaatsvond op 18/06/1396 (08/09/2017) (vragenlijst CGVS vraag 3.1). Bij uw opeenvolgende verklaringen bij het Commissariaat-generaal, stelde u evenwel dat deze aanhouding een jaar later gebeurde, in de zesde maand van 1397 (08-09/2017), i.e. niet lang voor uw vertrek uit Iran (CGVS I p. 16, CGVS III p. 8). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat het mogelijk is dat u zich vergiste bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS III p. 8). Dat u zich omtrent een kernelement uit uw relaas zomaar zou vergissen, en dit meer dan een jaar voor uw vertrek dateren in plaats van vlak voordien, komt evenwel geenszins overtuigend over.

Wat betreft het moment waarop u de toegang tot de universiteit ontzegd werd in 1397, rijzen eveneens twijfels. U zou dit vernomen hebben via een klasgenoot (CGVS I p. 7). Dat u dergelijk ingrijpend bericht zonder meer aannam van een studiegenoot, zonder hieromtrent verdere informatie in te winnen, is evenwel geenszins overtuigend. Evenmin is het aannemelijk dat u nooit enig officieel bericht over deze sanctie gekregen zou hebben (CGVS I p. 7).

Voorts slaagde u er niet in een coherent en eenduidig beeld te schetsen van de periode na uw laatste aanhouding en voor uw vertrek uit Iran. U verklaarde aanvankelijk dat u ongeveer een week voor uw vertrek van uw oom Fatah R. (...) een verwittiging kreeg dat u gezocht werd door de autoriteiten en diende te vertrekken (vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ vraag 3.5, CGVS III p. 9). Bij het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal, specificeerde u dat uw oom u verwittigde op 12/7/1397 (4 oktober 2018) (CGVS II p. 16), wat inderdaad zeven dagen voor uw vertrek uit Iran is. U stelde dat de waarschuwing van uw oom de aanleiding was voor u om onder te duiken in het geboortedorp van uw oom, Koetalan (CGVS I p. 16-17, CGVS III p.8-9). Echter, bij een eerder onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u dat u reeds eind de zesde maand van 1397 al naar het dorp Koetalan vertrok, namelijk ongeveer een week na uw vrijlating bij uw derde aanhouding (CGVS I p. 17, CGVS II p. 5, CGVS III p. 8). Geconfronteerd met het feit dat dit chronologisch gezien niet klopt – u dateert de verwittiging van uw oom, die de aanleiding was voor uw vertrek naar Koetalan, immers na uw vertrek daarginds –, paste u uw verklaringen aan en stelde u dat u reeds een week na uw laatste vrijlating de verwittiging kreeg van uw oom (CGVS III p. 9). Later geconfronteerd met het felle contrast tussen uw verklaring 'ongeveer een week na uw vrijlating' door uw oom te zijn gecontacteerd en de zeer specifieke datum van 12/7 die u aanhaalde bij het eerdere onderhoud op het Commissariaat-generaal,

stelde u dat u mentale problemen heeft en alles probeert te vergeten (CGVS III p. 9). Echter, dat u bewust belangrijke details aangaande uw asielerzoek zou proberen te vergeten nog voordat een oordeel geveld werd over dit verzoek, komt geenszins overtuigend over.

Voorts waren u, Hakim en Shahab niet eenduidig aangaande jullie verblijf bij Sannar in het grensdorp, vlak voor jullie vertrek. Zo stelde Shahab dat hij rechtstreeks telefonisch contact had met u om u te verwittigen dat Sannar u zou oppikken (CGVS II Shahab p. 6). Dit staat evenwel in contrast met uw eigen beweringen in de volledige periode in Koetalen met niemand contact te hebben gehad, behalve met Fatah R. (...) en zijn zoon Mohamed en dan ook via Mohamed vernomen te hebben dat u zou opgehaald worden (CGVS II p. 6). Daarenboven beweerde Shahab dat u en Hakim samen zijn toegekomen in de woning van Sannar (CGVS II Shahab p. 6), terwijl Hakim op zijn beurt beweerde dat u en Shahab reeds bij Sannar waren toen hij aankwam (CGVS II Hakim p. 5). U beweerde verder dat Sannar een mollig persoon was (CGVS II p. 8), terwijl Hakim dan weer stelde dat Sannar smal is (CGVS II Hakim p. 5). Voorts stelde Shahab dat jullie allemaal op dezelfde dag toekwamen in de woning van Sannar en een week in Sannars woning verbleven alvorens Iran te verlaten (CGVS II Shahab p. 4, 6). Hakim beweerde daarentegen in eerste instantie daar 3 à 4 dagen te zijn geweest (CGVS Hakim I p. 12) en stelde later zelfs dat hij er slechts 1 of 2 dagen bleef (CGVS II Hakim p. 4). Ook uzelf stelde slechts één dag bij Sannar te hebben verbleven (CGVS III p. 2). Bovenstaande opmerkingen nopen ertoe te besluiten dat noch aan uw verblijf in het dorp Koetalan, noch aan het verblijf van u, Hakim en Shahab in de woning van Sannar, geloof gehecht kan worden. Deze stelling wordt versterkt door Hakims tegenstrijdige verklaringen betreffende zijn paspoort: waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers nog stelde dat hij dit gewoon had achtergelaten in Iran (verklaring DVZ vraag 24), beweerde hij op het Commissariaat-generaal dat hij het in brand gestoken had (CGVS I Hakim p. 11). Bij confrontatie beweerde Hakim dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen vragen gesteld werden over zijn paspoort (CGVS I Hakim p. 11). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen volstaat echter niet ter rechtvaardiging van vastgestelde tegenstrijdigheid. Deze bevindingen zetten dan ook de nood van u, Hakim en Shahab om op clandestiene wijze het land te verlaten op de helling en ondermijnen bijgevolg eveneens jullie vluchtmotieven in se.

Bovendien dient gewezen te worden op een stuitend gebrek aan bewijs betreffende kernelementen van uw relaas. Zo is het erg frappant dat u geen enkel kopie van het origineel artikel genaamd 'een analyse van de tijd' heeft weten te bewaren. Dat u bij uw vertrek uit Iran een USB-stick bijhad, die u ten allen tijde bijhad omdat hij dermate belangrijk voor u was, maar dat hierop enkel de gecensureerde versie van Ershad op stond (CGVS I p. 9, 15), doet op zich al wenkbrauwen fronsen. Dat u bovendien geen enkele poging meer ondernam om dr. Hossein Safari, naar wie u doorverwezen werd via dr. Alizadeh, te contacteren, die eveneens een originele versie van uw artikel bezat, noch bij hem te informeren naar zijn bevindingen omtrent uw artikel (CGVS I p. 15), is in deze des te meer merkwaardig, gelet op de vele inspanningen die u op andere vlakken zou geleverd hebben om uw artikel gepubliceerd te krijgen. Dat u aanvankelijk in shock was omdat uw contactpersoon met dr. Safari, namelijk dr. Alizadeh, overleden was (CGVS I p. 15), kan geenszins uw jarenlange passiviteit omtrent uw contacten met dr. Safari verklaren.

Bovendien toont u op geen enkele manier uw contacten met dr. Hossein Safari aan, noch uw contacten met de mogelijke uitgevers in de Koerdische regio van Irak, noch uw contacten met het ministerie van Ershad of andere Iraanse instellingen die u contacteerde in verband met uw artikel (CGVS I p. 17). Deze contacten gebeurden nochtans veelal via e-mail, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat u ze kan staven. U beweerde dat u deze schriftelijke communicatie niet terug kon vinden, omdat u inmiddels uw Iraanse gsm-nummer niet meer gebruikt (CGVS I p. 17). Ook met het ministerie van Cultuur, Ershad, zou u via e-mail contact gehad hebben met betrekking tot uw artikel (CGVS III p. 12). U gebruikte hiervoor de e-mailadressen Akbar1366@yahoo.com en Akbar1366@gmail.com. Dat u op geen enkele manier meer toegang zou hebben tot deze e-mailadressen, omdat u van gsm veranderd bent, kan u niet aannemelijk maken. Voor iemand die beweert goed op de hoogte te zijn van security van het internet, is het immers allerm minst overtuigend dat u op geen enkele manier uw mailbox zou weten te recupereren na het veranderen van gsm en/ of gsm-nummer. U legde uit dat uw e-mailadres verbonden is aan een bepaald IP-adres, en dus aan een bepaalde PC, en dat in Iran de toegang tot buitenlandse IP-adressen verboden is. Deze uitleg kan geenszins overtuigen, daar u internationale e-mailplatforms gebruikte zoals Gmail en Yahoo (CGVS III p. 12-13). Hoe dan ook werd u gevraagd om bewijzen in te leveren van uw mislukte pogingen om uw account te recupereren, alwaar u eveneens in gebreke bleef. U legde dan wel enkele screenshots neer van uw mislukte poging om uw Yahoo-account te registreren (document 15 in uw administratieve dossier) hieruit kan geenszins afgeleid worden met welke gegevens u probeerde in te loggen. Het is immers mogelijk om moedwillig foutieve gegevens in te vullen. Daarenboven legde u geen enkel begin van bewijs neer dat u geen toegang meer zou hebben tot uw Gmail-account.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uw houding hier in België niet te stroken valt met de risico's die u genomen zou hebben in uw land van herkomst. Zo dient te worden vastgesteld dat u, hoewel u reeds meer dan twee jaar in een veilig land vertoeft, nog niet verder bent gekomen dan de samenvatting die door Ershad gecensureerd is online te plaatsen op uw weblog (CGVS I p. 5). U stelde dan wel in uw eerste onderhoud van plan te zijn meer actief te worden op dit weblog (CGVS I p. 5), er dient evenwel te worden vastgesteld dat uw laatste post op dit blog dateert van Ordibesht 1398 (april – mei 2019). U verklaarde actueel het blog niet meer te onderhouden (CGVS III p. 3). Bovendien, hoewel u beweerde aanvankelijk aan het verloren gegane artikel te hebben gewerkt, blijkt dat u dit inmiddels heeft opgegeven (ibidem). Dat u het artikel, dat u in Iran op allerlei wijzen trachtte te publiceren en waarvoor u uw leven op het spel zette, hier in België niet reconstrueerde, noch probeerde te publiceren, is hoegenaamd niet overtuigend.

Gelet op al het bovenstaande, dient geconcludeerd te worden dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat jullie voor het door u geschreven artikel getiteld 'discussie over een analyse van de tijd' in het vizier geraakt zou zijn door de Iraanse autoriteiten. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat jullie in geval van terugkeer naar jullie land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw melikaart, shenasnameh, studentenkaart, attest van de sociale zekerheid, en uw militaire dienstklaar staven uw identiteit, herkomst, het feit dat u astrofysica studeerde aan de universiteit Zanjan, en het feit dat u werd vrijgesteld van uw legerdienst. De shenasnameh van uw moeder, alsook de shenasnameh en melikaart van uw oom Fatah R. (...), zijn werkbadge van de Sepah Pasdaran en zijn veteranenkaart, bewijzen uw familieband met Fatah R. (...) en zijn tewerkstelling bij de Sepah-e Pasdaran. De door u neergelegde artikelen in verband met tijdsanalyse onderschrijven dat u zich met dit thema bezig hield en hierover schreef, doch bewijzen in geen enkel opzicht de betrokkenheid van Hakim, uw pogingen om deze artikelen gepubliceerd te krijgen, of de problemen die deze artikelen voor u zouden veroorzaken hebben. De winkelvevergunning van uw vader staat enkel dat uw vader vroeger een vergunning had om een zaak uit te baten, doch is geenszins een sluitend bewijs voor uw aanhouding of voor het feit dat deze vergunning als borg gesteld werd voor uw vrijlating. Het ziekenhuisattest van uw moeder onderschrijft dat zij een medische ingreep diende te ondergaan, doch kan niet bevestigen dat zij of uw broer in dezelfde periode werd benaderd door de Ettelaat. De screenshots van de Facebookpagina 'Physic of Time' bewijst dat deze pagina bestaat op Facebook, doch staat geenszins uw activiteiten hierop. De overige documenten werden reeds hierboven besproken.

Door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijke onderhoud betreffende de exacte datum van uw vertrek naar Irak en de juiste schrijfwijze van het webadres van uw blog, bevatten evenmin inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering."

Derhalve wordt ook u de internationale bescherming geweigerd.

Uw documenten kunnen deze appreciatie niet weerleggen. Uw melikaart en shenasnameh staven enkel uw identiteit en herkomst, dewelke niet in vraag gesteld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van R.S. (tweede verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Koerdische origine en bent u afkomstig uit Urmijeh. Uw oom, Ali Akbar T. (...) (O.V. 8.732.191) schijft wetenschappelijke artikelen. Op 20/09/1396 (Perzische tijdsrekening, stemt in de westerse tijdsrekening overeen met 11 december 2017) werd u een eerste maal gearresteerd door de Ettelaat van de Sepah Pasdaran (Inlichtingendienst van de Iraanse Revolutionaire garde). U diende uitleg te geven over de artikelen die uw oom geschreven had. U werd na één dag zonder borg te betalen weer vrijgelaten. U diende weliswaar een schriftelijke belofte te ondertekenen. Nadien ging u naar Iraaks Koerdistan om te werken. U maakte daar een vriend, Osman, die geïnteresseerd was in de artikelen en er eventueel voor kon zorgen dat ze in Irak gepubliceerd werden. Op 10/06/1397 (01 september 2018) keerde u terug naar Iran. Aan de grens werd u gearresteerd. U had een USB-stick gekregen van uw oom Ali Akbar en wou die bezorgen aan een vriend, Osman, in Irak. U werd vier dagen vastgehouden en nadien vrijgelaten zonder borg. Een week voor uw vertrek belde uw oom Fatah u, die tewerkgesteld is bij de Ettelaat, om u te waarschuwen dat u

onmiddellijk moest vertrekken of dat u zou gearresteerd worden. U vluchtte meteen naar het dorp Albiran bij een vriend van uw vader, Sannar. Daar ontmoette u Ali Akbar en Hakim. Jullie bleven nog een week daar en staken vervolgens te voet op illegale wijze de grens met Turkije over op 19/07/1397 (11 oktober 2018). Van daar reisden jullie verder en jullie kwamen in België aan op 28 oktober 2018. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 november 2018.

Na uw aankomst in België kwamen twee mannen van de Ettelaat bij uw vader om naar u te informeren. Enkele maanden later gebeurde dit opnieuw.

Ter staving van uw identiteit legt u de volgende documenten neer: uw melikaart (identiteitskaart, geldig tot 26/01/1403 (14/4/2022); uw shenasnameh (geboorteboekje), uitgereikt op 24/11/1371 (13 februari 1993); een kopie van uw paspoort, uitgereikt op 21 september 2013; een kopie van de shenasnameh van de moeder van Ali, uitgereikt op 08/09/1332 (29 november 1953); en een kopie van de shenasnameh van uw vader, uitgereikt op 18/02/1332 (8 mei 1953).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uw administratieve dossier blijkt dat u uw asielmotieven integraal voorvloeien uit de asielmotieven zoals aangehaald door uw oom Ali Akbar T. (...) (O.V. 8.732.191), namelijk de problemen die hij had ten gevolge van het wetenschappelijke artikel dat hij schreef. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

“Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

U verklaarde door de Iraanse autoriteiten gezocht te worden ten gevolge van verschillende door u geschreven artikelen waarin u ingaat op de oorsprong van de tijd en aldus het bestaan van de tijdsiman Zaman ontkent, in het bijzonder uw laatste artikel getiteld ‘een discussie over de analyse van de tijd’. U heeft deze vervolging evenwel niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding in Iran wenkbrauwen doet fronsen. Het is immers bijzonder merkwaardig dat u, nadat u ten gevolge van uw eerste geschreven artikel betreffende de tijd, getiteld ‘waar gaat de vorige seconde naartoe’, gearresteerd werd door de Ettelaat van de Sepah en een verklaring diende te ondertekenen dat u zich niet meer met dergelijke praktijken zou inlaten (CGVS I p. 6, 11, 16, CGVS III p. 5-6), nadien toch nog artikelen omtrent dit onderwerp, getiteld ‘het alfabet van de tijd’ online publiceerde (CGVS III p. 10-11). U nam bovendien geen maatregelen in de zin van een provider of proxyserver om u te behoeden voor censuur of om te voorkomen dat de autoriteiten zouden opmerken dat u zich opnieuw in het thema verdiepte (ibidem). Uw motivatie om dit te doen, namelijk dat u verslaafd bent aan fysica (ibidem), weegt evenwel niet op tegen de risico's die dergelijke publicaties met zich meebrachten, dewelke u duidelijk gemaakt waren tijdens uw reeds ondergane aanhouding. Ook uw bewering dat de Iraanse autoriteiten enkel religieus getinte websites screenen, en geen wetenschappelijke (ibidem), kan, gelet op de religieus geïnspireerde aantijgingen die ten opzichte van uw artikelen werden geuit, de door u genomen risico's niet vergoelijken. In dit licht raakt het bovendien kant noch wal dat u, zeer goed wetende wat de mening van de Ettelaat was ten opzicht van uw artikelen, alsnog bij velerlei instellingen van het Iraanse regime uw laatst geschreven artikel, ‘discussie over een analyse van de tijd’, trachtte te laten publiceren. Deze pogingen zijn in zijn geheel onverenigbaar met de ondergane aanhouding en de reeds aan u meegedeelde risico's van nieuwe publicaties.

Voorts dienen er een aantal kanttekeningen gemaakt te worden bij het proces van de totstandkoming van uw artikel. Zo is het merkwaardig dat u en Hakim ervoor kozen om telkens op verschillende plaatsen in de auto aan het artikel te werken. Uw verklaringen waarom u niet thuis aan het artikel kon werken, houden bovendien geen steek. U beweerde aanvankelijk dat u geen plaats had. Opnieuw gevraagd of u geen woonkamer had, stelde u dat er wel een woonkamer was en dat u bovendien een eigen kamer had, maar toen beweerde u dat jullie rookten onder het werken en dat dit niet thuis kon, omdat uw moeder astma heeft. Nadien bevraagd of jullie niet in de tuin konden werken, stelde u dat jullie binnen in de auto werkten, omdat het buiten te koud was. Vervolgens gevraagd om welke reden jullie dan niet gewoon in de auto bij jullie woning konden werken, maar verschillende openbare plaatsen dienden op te zoeken, beweerde u dat dat niet makkelijk was om voor jullie woning te werken (CGVS II p. 11). Het Commissariaat-generaal ziet evenwel niet in wat het verschil is tussen werken in de auto voor jullie huis dan wel elders. Daarenboven stelden jullie zich, gezien de gevoelige materie van uw

artikel, bloot aan een onnodig risico door openbare plaatsen op te zoeken. Deze houding komt dan ook niet geloofwaardig over. Voorts zijn u en uw vriend Hakim niet coherent betreffende in welke periode en met welke frequentie jullie werkten aan het artikel. Zo verklaarde Hakim dat jullie begonnen te schrijven aan het artikel in 1393 of 1394 en dat het pas klaar was in 1396 (CGVS II Hakim p. 7). Dit staat haaks op uw eigen verklaringen, waaruit bleek dat het artikel reeds in 1394 volledig af was (CGVS II p. 9, 11). Hierbij sluit aan dat zowel Hakim als Shahab, die u zijn boomgaard ter beschikking stelde, beweerden dat jullie in 1395 en 1396 (2015-2016 en 2016-2017) gebruik maakten van de boomgaard (CGVS II Hakim p. 8, CGVS II Shahab p. 8), terwijl u zelf stelde dat jullie daar vertoefden in de winter van 1394 (CGVS II p. 11-12). Ook over hoe vaak jullie aan het artikel werkten in de boomgaard van Shahab, stemmen jullie verklaringen niet overeen. Waar Hakim immers verklaarde dat jullie een 2 à 3 keer per week naar de boomgaard gingen (CGVS II Hakim p. 7-8), beweerde Shahab dat jullie daar 4 à 5 keer per week heen gingen (CGVS II Shahab p. 8) en stelde u zelf dat jullie in de finale fase van het artikel alle opeenvolgende dagen naar de boomgaard van Shahab gingen om te werken (CGVS II p. 12). U beweerde bovendien dat jullie slechts een twee- à drietal maanden de boomgaard van Shahab bezochten (ibidem), terwijl Hakim en Shahab dan weer stelden dat jullie een volledig jaar naar de boomgaard gingen (CGVS II Hakim p. 8, CGVS II Shahab p. 8). Al deze opmerkingen in acht genomen, dient dan ook geconcludeerd te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat jullie in de boomgaard van Shahab aan het artikel gewerkt hebben.

Ook betreffende uw pogingen om uw artikel gepubliceerd te krijgen bij verschillende instellingen, rijzen vraagtekens. Vooreerst beweerde u bij het ministerie van Cultuur, Ershad, een telefonische afspraak te hebben gemaakt in verband met uw artikel (CGVS III p. 12). Echter, uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal, die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat er geen procedure bestaat om een afspraak te maken bij Ershad. Deze info staat haaks op uw bewering voor eender welke gelegenheid een afspraak te moeten maken (CGVS III p. 14). Er bestaat bovendien geen telefoonnummer waarop particulieren het ministerie kunnen contacteren. Daarenboven blijkt uit de informatie dat Ershad zeer oplettend is niemand bewijs te verlenen van hun censuur. In dit licht is het dan ook zeer merkwaardig dat u beweerde via e-mail een gecensureerde versie te hebben gekregen, met bijkomende instructies voor aanpassingen (CGVS III p. 12-13). Van deze instructies voor aanpassingen legde u overigens geen enkel bewijs neer (cf. infra).

Verder is het uiterst frappant dat Hakim, die de volledige tekst zou hebben neergeschreven en de taak van editor had (CGVS II p. 10), en die ten gevolge van het meewerken aan dit artikel gearresteerd werd, gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten en zijn land diende te ontvluchten, de juiste titel van het werk niet kan geven. Hij stelde namelijk dat het huidige artikel 'een alfabet van de tijd' heet (CGVS II Hakim p. 9), terwijl dit naar uw verklaringen het tweede artikel dat u schreef betreft, waaraan Hakim niet meewerkte, en terwijl uit uw verklaringen en het door u neergelegde exemplaar van de tekst blijkt dat de titel 'discussie over een analyse van de tijd' is (CGVS III p. 10, document 11 in uw administratieve dossier). Daarenboven heeft Hakim noch een idee op welke manier de tijd gepercipieerd werd door Aristoteles, noch hoe het bekendste werk van de filosoof Augustinus heet (CGVS II Hakim p. 10-11), hoewel beide zaken worden toegelicht op de eerste pagina van het artikel dat door u werd neergelegd (document 11 in uw administratieve dossier). Dat Hakim, die jarenlang op dermate intensieve wijze zou meegewerkt hebben aan uw artikel, research deed voor u en alles neerpende, in die mate dat hij zijn leven ervoor op het spel zette (CGVS II p. 10, CGVS II Hakim p. 7), slechts dermate op de hoogte is van de inhoud van het artikel, is volstrekt ongeloofwaardig.

Bovendien is Hakim evenmin eenduidig betreffende de omstandigheden van zijn arrestatie. Waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers nog beweerde dat hij op 15/06/1397 (5 september 2018) door de Ettelaat gearresteerd werd, stelde hij bij het Commissariaat-generaal dat dit gebeurde in de 6e maand van 1396, een jaar eerder (CGVS I Hakim p. 9). Ook over zijn vrijlating is Hakim niet coherent. Zo beweerde hij aanvankelijk dat zijn oom, zij het op clandestiene wijze, een eigendomsakte verkreeg en die afstond als borg. Zijn oom heeft evenwel de eigendomsakte teruggekregen (CGVS I Hakim p. 9-10). Wanneer Hakim later tijdens het onderhoud evenwel gevraagd werd om de eigendomsakte, of een kopie daarvan, in te leveren als bewijsmateriaal, stelde hij evenwel plotsklaps dat zoiets niet mogelijk is, omdat de akte eigenlijk niet echt bestaat (CGVS I Hakim p. 11). Deze uitleg is evenwel niet overtuigend en staat bovendien haaks op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, waaruit blijkt dat indien een eigendom als borg wordt gesteld voor de vrijlating van een persoon, hiervan altijd een proces-verbaal wordt opgemaakt, dat daarvan doorgaans een kopie meegegeven wordt aan de borgsteller, en dat er bovendien een stempel wordt aangebracht op de eigendomspapieren die vervolgens worden teruggegeven aan de borgsteller. Deze vaststellingen ondermijnen Hakims vluchtrelaas, en bij uitbreiding het relaas van u en Shahab, die met het zijne verbonden zijn, nog verder.

Aangaande uw eigen, tweede vasthouding op 12/09/1395 (2 december 2016) dienen eveneens enkele kanttekeningen gemaakt te worden. Het is immers weinig waarschijnlijk dat uw oom u op de zevende

dag van uw vasthouding komt bezoeken en nadien, omdat u er gehavend uit zag – uw lip zou namelijk gebarsten zijn – het opportuun achtte u niet meteen vrij te laten, daar uw moeder anders te erg van streek zou zijn, maar u nog enkele dagen vast te laten zitten (CGVS I p. 14). Gelet op de eerdere geweldpleging die u werd aangebracht, is het volstrekt onlogisch er vrijwillig voor te kiezen een naaste nog langer te laten vastzitten en hem aldus bloot te stellen aan eventuele nieuwe gewelddadige feiten. Dat u uw moeder niet van streek zou willen maken, is geenszins een overtuigende verklaring voor uw verdere vrijwillige vasthouding. Vooreerst mag immers redelijkerwijze worden aangenomen dat uw moeder reeds de nodige stress doormaakte louter ten gevolge van uw afwezigheid. Daarenboven had eenvoudig vermeden kunnen worden dat uw moeder geconfronteerd werd met uw verwondingen, zonder dat u in gevangenschap diende te blijven, door bijvoorbeeld elders enkele dagen te gaan verblijven.

Betreffende uw derde aanhouding bent u evenmin consistent. Zo beweerde u immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat deze plaatsvond op 18/06/1396 (08/09/2017) (vragenlijst CGVS vraag 3.1). Bij uw opeenvolgende verklaringen bij het Commissariaat-generaal, stelde u evenwel dat deze aanhouding een jaar later gebeurde, in de zesde maand van 1397 (08-09/2017), i.e. niet lang voor uw vertrek uit Iran (CGVS I p. 16, CGVS III p. 8). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat het mogelijk is dat u zich vergiste bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS III p. 8). Dat u zich omtrent een kernelement uit uw relaas zomaar zou vergissen, en dit meer dan een jaar voor uw vertrek dateren in plaats van vlak voordien, komt evenwel geenszins overtuigend over.

Wat betreft het moment waarop u de toegang tot de universiteit ontzegd werd in 1397, rijzen eveneens twijfels. U zou dit vernomen hebben via een klasgenoot (CGVS I p. 7). Dat u dergelijk ingrijpend bericht zonder meer aannam van een studiegenoot, zonder hieromtrent verdere informatie in te winnen, is evenwel geenszins overtuigend. Evenmin is het aannemelijk dat u nooit enig officieel bericht over deze sanctie gekregen zou hebben (CGVS I p. 7).

Voorts slaagde u er niet in een coherent en eenduidig beeld te schetsen van de periode na uw laatste aanhouding en voor uw vertrek uit Iran. U verklaarde aanvankelijk dat u ongeveer een week voor uw vertrek van uw oom Fatah R. (...) een verwittiging kreeg dat u gezocht werd door de autoriteiten en diende te vertrekken (vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ vraag 3.5, CGVS III p. 9). Bij het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal, specificeerde u dat uw oom u verwittigde op 12/7/1397 (4 oktober 2018) (CGVS II p. 16), wat inderdaad zeven dagen voor uw vertrek uit Iran is. U stelde dat de waarschuwing van uw oom de aanleiding was voor u om onder te duiken in het geboortedorp van uw oom, Koetalan (CGVS I p. 16-17, CGVS III p.8-9). Echter, bij een eerder onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u dat u reeds eind de zesde maand van 1397 al naar het dorp Koetalan vertrok, namelijk ongeveer een week na uw vrijlating bij uw derde aanhouding (CGVS I p. 17, CGVS II p. 5, CGVS III p. 8). Geconfronteerd met het feit dat dit chronologisch gezien niet klopt – u dateert de verwittiging van uw oom, die de aanleiding was voor uw vertrek naar Koetalan, immers na uw vertrek daarginds –, paste u uw verklaringen aan en stelde u dat u reeds een week na uw laatste vrijlating de verwittiging kreeg van uw oom (CGVS III p. 9). Later geconfronteerd met het felle contrast tussen uw verklaring ‘ongeveer een week na uw vrijlating’ door uw oom te zijn gecontacteerd en de zeer specifieke datum van 12/7 die u aanhaalde bij het eerdere onderhoud op het Commissariaat-generaal, stelde u dat u mentale problemen heeft en alles probeert te vergeten (CGVS III p. 9). Echter, dat u bewust belangrijke details aangaande uw asielerzoek zou proberen te vergeten nog voordat een oordeel geveld werd over dit verzoek, komt geenszins overtuigend over.

Voorts waren u, Hakim en Shahab niet eenduidig aangaande jullie verblijf bij Sannar in het grensdorp, vlak voor jullie vertrek. Zo stelde Shahab dat hij rechtstreeks telefonisch contact had met u om u te verwittigen dat Sannar u zou oppikken (CGVS II Shahab p. 6). Dit staat evenwel in contrast met uw eigen beweringen in de volledige periode in Koetalan met niemand contact te hebben gehad, behalve met Fatah R. (...) en zijn zoon Mohamed en dan ook via Mohamed vernomen te hebben dat u zou opgehaald worden (CGVS II p. 6). Daarenboven beweerde Shahab dat u en Hakim samen zijn toegekomen in de woning van Sannar (CGVS II Shahab p. 6), terwijl Hakim op zijn beurt beweerde dat u en Shahab reeds bij Sannar waren toen hij aankwam (CGVS II Hakim p. 5). U beweerde verder dat Sannar een mollig persoon was (CGVS II p. 8), terwijl Hakim dan weer stelde dat Sannar smal is (CGVS II Hakim p. 5). Voorts stelde Shahab dat jullie allemaal op dezelfde dag toekwamen in de woning van Sannar en een week in Sannars woning verbleven alvorens Iran te verlaten (CGVS II Shahab p. 4, 6). Hakim beweerde daarentegen in eerste instantie daar 3 à 4 dagen te zijn geweest (CGVS II Hakim I p. 12) en stelde later zelfs dat hij er slechts 1 of 2 dagen bleef (CGVS II Hakim p. 4). Ook uzelf stelde slechts één dag bij Sannar te hebben verbleven (CGVS III p. 2). Bovenstaande opmerkingen nopen ertoe te besluiten dat noch aan uw verblijf in het dorp Koetalan, noch aan het verblijf van u, Hakim en Shahab in de woning van Sannar, geloof gehecht kan worden. Deze stelling wordt versterkt door Hakims tegenstrijdige verklaringen betreffende zijn paspoort: waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers nog stelde dat hij dit gewoon had achtergelaten in Iran (verklaring DVZ vraag 24), beweerde hij op het

Commissariaat-generaal dat hij het in brand gestoken had (CGVS I Hakim p. 11). Bij confrontatie beweerde Hakim dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen vragen gesteld werden over zijn paspoort (CGVS I Hakim p. 11). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen volstaat echter niet ter rechtvaardiging van vastgestelde tegenstrijdigheid. Deze bevindingen zetten dan ook de nood van u, Hakim en Shahab om op clandestiene wijze het land te verlaten op de helling en ondermijnen bijgevolg eveneens jullie vluchtmotieven in se.

Bovendien dient gewezen te worden op een stuitend gebrek aan bewijs betreffende kernelementen van uw relaas. Zo is het erg frappant dat u geen enkel kopie van het origineel artikel genaamd 'een analyse van de tijd' heeft weten te bewaren. Dat u bij uw vertrek uit Iran een USB-stick bijhad, die u ten allen tijde bijhad omdat hij dermate belangrijk voor u was, maar dat hierop enkel de gecensureerde versie van Ershad op stond (CGVS I p. 9, 15), doet op zich al wenkbrauwen fronsen. Dat u bovendien geen enkele poging meer ondernam om dr. Hossein Safari, naar wie u doorverwezen werd via dr. Alizadeh, te contacteren, die eveneens een originele versie van uw artikel bezat, noch bij hem te informeren naar zijn bevindingen omtrent uw artikel (CGVS I p. 15), is in deze des te meer merkwaardig, gelet op de vele inspanningen die u op andere vlakken zou geleverd hebben om uw artikel gepubliceerd te krijgen. Dat u aanvankelijk in shock was omdat uw contactpersoon met dr. Safari, namelijk dr. Alizadeh, overleden was (CGVS I p. 15), kan geenszins uw jarenlange passiviteit omtrent uw contacten met dr. Safari verklaren.

Bovendien toont u op geen enkele manier uw contacten met dr. Hossein Safari aan, noch uw contacten met de mogelijke uitgevers in de Koerdische regio van Irak, noch uw contacten met het ministerie van Ershad of andere Iraanse instellingen die u contacteerde in verband met uw artikel (CGVS I p. 17). Deze contacten gebeurden nochtans veelal via e-mail, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat u ze kan staven. U beweerde dat u deze schriftelijke communicatie niet terug kon vinden, omdat u inmiddels uw Iraanse gsm-nummer niet meer gebruikt (CGVS I p. 17). Ook met het ministerie van Cultuur, Ershad, zou u via e-mail contact gehad hebben met betrekking tot uw artikel (CGVS III p. 12). U gebruikte hiervoor de e-mailadressen Akbar1366@yahoo.com en Akbar1366@gmail.com. Dat u op geen enkele manier meer toegang zou hebben tot deze e-mailadressen, omdat u van gsm veranderd bent, kan u niet aannemelijk maken. Voor iemand die beweert goed op de hoogte te zijn van security van het internet, is het immers allerm minst overtuigend dat u op geen enkele manier uw mailbox zou weten te recupereren na het veranderen van gsm en/ of gsm-nummer. U legde uit dat uw e-mailadres verbonden is aan een bepaald IP-adres, en dus aan een bepaalde PC, en dat in Iran de toegang tot buitenlandse IP-adressen verboden is. Deze uitleg kan geenszins overtuigen, daar u internationale e-mailplatforms gebruikte zoals Gmail en Yahoo (CGVS III p. 12-13). Hoe dan ook werd u gevraagd om bewijzen in te leveren van uw mislukte pogingen om uw account te recupereren, alwaar u eveneens in gebreke bleef. U legde dan wel enkele screenshots neer van uw mislukte poging om uw Yahoo-account te registreren (document 15 in uw administratieve dossier) hieruit kan geenszins afgeleid worden met welke gegevens u probeerde in te loggen. Het is immers mogelijk om moedwillig foutieve gegevens in te vullen. Daarenboven legde u geen enkel begin van bewijs neer dat u geen toegang meer zou hebben tot uw Gmail-account.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uw houding hier in België niet te stroken valt met de risico's die u genomen zou hebben in uw land van herkomst. Zo dient te worden vastgesteld dat u, hoewel u reeds meer dan twee jaar in een veilig land vertoeft, nog niet verder bent gekomen dan de samenvatting die door Ershad gecensureerd is online te plaatsen op uw weblog (CGVS I p. 5). U stelde dan wel in uw eerste onderhoud van plan te zijn meer actief te worden op dit weblog (CGVS I p. 5), er dient evenwel te worden vastgesteld dat uw laatste post op dit blog dateert van Ordibesht 1398 (april – mei 2019). U verklaarde actueel het blog niet meer te onderhouden (CGVS III p. 3). Bovendien, hoewel u beweerde aanvankelijk aan het verloren gegane artikel te hebben gewerkt, blijkt dat u dit inmiddels heeft opgegeven (ibidem). Dat u het artikel, dat u in Iran op allerlei wijzen trachtte te publiceren en waarvoor u uw leven op het spel zette, hier in België niet reconstrueerde, noch probeerde te publiceren, is hoegenaamd niet overtuigend.

Gelet op al het bovenstaande, dient geconcludeerd te worden dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat jullie voor het door u geschreven artikel getiteld 'discussie over een analyse van de tijd' in het vizier geraakt zou zijn door de Iraanse autoriteiten. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat jullie in geval van terugkeer naar jullie land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw melikaart, shenasnameh, studentenkaart, attest van de sociale zekerheid, en uw militaire dienstklaar staven uw identiteit, herkomst, het feit dat u astrofysica studeerde aan de universiteit Zanjan, en het feit dat u werd vrijgesteld van uw legerdienst. De shenasnameh van uw moeder, alsook de shenasnameh en melikaart van uw oom Fatah R. (...), zijn werkbadge van de Sepah

Pasdarán en zijn veteranenkaart, bewijzen uw familieband met Fatah R. (...) en zijn tewerkstelling bij de Sepah-e Pasdarán. De door u neergelegde artikelen in verband met tijdsanalyse onderschrijven dat u zich met dit thema bezig hield en hierover schreef, doch bewijzen in geen enkel opzicht de betrokkenheid van Hakim, uw pogingen om deze artikelen gepubliceerd te krijgen, of de problemen die deze artikelen voor u zouden veroorzaakt hebben. De winkelvergunning van uw vader staat enkel dat uw vader vroeger een vergunning had om een zaak uit te baten, doch is geenszins een sluitend bewijs voor uw aanhouding of voor het feit dat deze vergunning als borg gesteld werd voor uw vrijlating. Het ziekenhuisattest van uw moeder onderschrijft dat zij een medische ingreep diende te ondergaan, doch kan niet bevestigen dat zij of uw broer in dezelfde periode werd benaderd door de Ettelaat. De screenshots van de Facebookpagina 'Physic of Time' bewijst dat deze pagina bestaat op Facebook, doch staat geenszins uw activiteiten hierop. De overige documenten werden reeds hierboven besproken.

Door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijke onderhoud betreffende de exacte datum van uw vertrek naar Irak en de juiste schrijfwijze van het webadres van uw blog, bevatten evenmin inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering."

Derhalve wordt ook u de internationale bescherming geweigerd.

Uw documenten kunnen deze appreciatie niet weerleggen. Uw melikaart en shenasnameh en paspoort staven enkel uw identiteit en herkomst, dewelke niet in vraag gesteld worden. De shenasnameh van uw vader en de moeder van Ali Akbar T. (...) staven jullie familieband, doch niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. De verzoekschriften

3.1. Verzoekers beroepen zich in een eerste en enig middel beide op de:

"Appreciatiefout en schending van :

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen ;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoekers vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Verzoekers herhalen beide de aangevoerde asielmotieven en geven aan dat zij vrezen te worden gearresteerd, gevangen gezet of gedood omdat zij meewerkten aan het schrijven van wetenschappelijke artikelen waarvan de ideeën indruisen tegen de waarden en godsdienst die het Iraanse regime voorstaat.

Eerste verzoeker geeft daarnaast aan dat hij het risico loopt om als verrader van het Iraanse regime te worden beschouwd omdat hij naar België kwam om asiel aan te vragen en omdat hij de vele misbruiken vanwege het Iraanse regime aan de kaak heeft gesteld. Eerste verzoeker benadrukt dat de volgende elementen door verweerder in zijner hoofdte niet worden betwist en dat deze in de bestreden beslissing niet worden geanalyseerd of vermeld:

"- Het feit dat verzoeker asiel in België heeft gevraagd;

- Het feit dat het artikel in tegenstrijd met Iraanse regimes waarden gaat;

- Het feit dat verzoeker heeft aan vergaderingen heeft deelgenomen waar er debatten over mensenrechten werden gesproken;

- Het feit dat verzoeker ideeën deelt die indruisen tegen de waarden die door het huidige Iraanse regime worden gepropageerd;

- Het feit dat verzoeker van Koerdische etnische origine is;

- Het feit dat het artikel "alfabet van de tijd" gepubliceerd op internet is;

- Het feit dat de Ettelaatse autoriteiten de familie van verzoeker bleven ondervragen na diens vertrek uit het land".

Ook tweede verzoeker vestigt de nadruk op het gegeven dat hij van Koerdische etnie is. Hij stelt te vreezen te worden vervolgd als lid van de Koerdische minderheid in Iran, en omdat hij wordt beschouwd als terrorist en wegens zijn banden met de Koerdische politieke bewegingen in Irak. Tweede verzoeker benadrukt dat de volgende elementen door verweerder in zijner hoofde niet worden betwist, alsmede dat deze in de bestreden beslissing niet worden geanalyseerd of vermeld:

“- Het feit dat de artikelen waaraan verzoeker heeft gewerkt in strijd zijn met de waarden van het Iraanse regime ;

- Het feit dat verzoeker ideeën deelt die in druisen tegen de waarden die door het huidige Iraanse regime worden gepropageerd;

- Het feit dat verzoeker van Koerdische etnische afkomst is;

- Het feit dat verzoeker enkele maanden in de Koerdische regio van Irak heeft gewoond en gewerkt;

- Het feit dat verzoeker twee keer is gearresteerd en in de gevangenis heeft gezeten;

- Het feit dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in België;

- Het feit dat de Ettelaatse autoriteiten de familie van verzoeker bleven ondervragen na diens vertrek uit het land”.

Verzoekers verwijten verweerder vervolgens dat er geen rekening wordt gehouden met *“de grootschalige repressie waarvan de tegenstanders in Iran de slachtoffers zijn, terwijl de politieke context in Iran wereldwijd bekend is en wordt bekritiseerd om zijn methoden die in strijd zijn met de meest fundamentele mensenrechten”*. Volgens verzoekers staat het buiten kijf dat tegenstanders van het regime in Iran worden vervolgd. Verzoekers verwijzen te dezen uitgebreid naar en citeren uit algemene informatie omtrent de (mensenrechten-)situatie in Iran.

Eerste verzoeker wijst verder op algemene informatie omtrent de situatie van de Koerdische etnische minderheid in Iran. Volgens hem worden Koerden er op grote schaal vervolgd en onderdrukt en is de situatie nog complexer wanneer de leden van deze minderheid politiek actief zijn.

Verzoekers verwijten verweerder voorts beide een gebrek aan een individuele en zorgvuldige analyse van hun verzoek om internationale bescherming. Zij geven aan dat verweerder geen individuele analyse voerde maar verwees naar de beslissing van Ali Akbar T. Daardoor werd hun verzoek volgens hen niet individueel, objectief en onpartijdig onderzocht. Verzoekers wijzen in dit kader op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volgens verzoekers werden hun individuele elementen (arrestaties, vervolging) niet geanalyseerd. Door enkel te verwijzen naar de beslissing van Ali Akbar T. baseert verweerder zich op elementen die aan hen vreemd zijn en waarop zij geen invloed hebben. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekers mag volgens verzoekers niet worden geweigerd op basis van vaagheden of tegenstrijdigheden die te wijten zijn aan Ali Akbar. Verzoekers betogen dat verweerder zich niet afdoende heeft uitgesproken over de kernelementen in hun relaas. Verweerder moest hun verzoek nochtans op individuele wijze analyseren.

Eerste verzoeker wijst vervolgens op een aantal individuele elementen. Hij benadrukt daarbij vooreerst dat de Iraanse autoriteiten alles uit het Westen beschouwen als bedreiging. Het feit dat hij Iran is ontvlucht, naar België is gekomen en alhier om internationale bescherming heeft verzocht, kan volgens hem al volstaan als indicatie voor verraad en een reden vormen om hem te vervolgen. Feit is dat hij al sedert zijn vertrek uit Iran voorwerp uitmaakt van onderzoek. Verder wijst eerste verzoeker op zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent bijeenkomsten die hij in het verleden bijwoonde. Gelet op de aangehaalde informatie over de repressie in Iran, is hij zonder twijfel in gevaar. De risico's worden nog vergroot doordat zijn familieleden voor de autoriteiten werken. Dit maakt het waarschijnlijker dat de autoriteiten van zijn activiteiten op de hoogte worden gebracht.

Vervolgens herhaalt eerste verzoeker dat hij vrees koestert ten gevolge van zijn Koerdische etnische afkomst en stelt hij: *“Uit algemene informatie blijkt dat zelfs indien hij niet politiek geëngageerd is, hij in Iran als een bedreiging zal worden beschouwd. Verzoeker verwees ook naar de vele problemen van discriminatie die hij altijd heeft gevoeld vanwege zijn etniciteit.*

(...)

Zelfs indien verzoeker uitdrukkelijk geen lid van een politiek partij is de bepalende factor het feit dat vervolgingen bestaan zelfs tegen mensen die niet politiek actief zijn, maar die de politieke eisen en rechten van het Koerdische volk steunen - zelfs op vreedzame wijze.

Het feit alleen al dat je gezien wordt - zelfs mogelijk ten onrechte! - als gelieerd zijn aan of dicht bij politieke bewegingen genoeg is om een groot risico te lopen.”

Eerste verzoeker citeert in deze andermaal uit algemene informatie en geeft aan:

“Aangezien in de bestreden beslissing, verzoekers individuele en persoonlijke geval niet wordt onderzocht, wordt geen rekening gehouden met al deze elementen - van verzoekers asielaanvraag in België en van de Koerdische etnische minderheid. Deze elementen zijn echter van fundamenteel belang voor het aantonen van een risico van vervolging tegen hem en vullen zijn algemene asielverhaal aan. Zij vormen een basis voor de noodzaak van bescherming ten aanzien van verzoeker.

In ieder geval, het ontbreken van een analyse van deze elementen rechtvaardigt de nietigverklaring van de beslissing en een nieuw onderzoek door verwerende partij.”

Eerste verzoeker geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeker om internationale bescherming, wijst in dit kader op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en leidt uit deze rechtspraak af dat er *in casu* een zeer hoge mate van voorzichtigheid geldt en het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Volgens eerste verzoeker staat het vast dat hij, indien de Iraanse overheid op de hoogte is of komt van zijn overtuigingen en activiteiten, zal worden vervolgd. De voorwaarden bepaald in artikel 48/6 en artikel 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) zijn volgens hem voldaan.

Eerste verzoeker vervolgt:

“Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

De verzoeker heeft zich oprecht ingespannen om zijn verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover hij beschikt, heeft consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd en heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk ingediend.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat — niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing - verzoeker erkend dient te worden als vluchteling.”

Ook tweede verzoeker wijst op een aantal individuele elementen. Vooreerst wijst hij in dit kader op de twee door hem aangehaalde arrestaties en doet hij gelden:

“In de bestreden beslissing komt verwerende partij in het geheel niet terug op de twee arrestaties waarvan verzoeker het slachtoffer is geworden. Verzoeker heeft hierover echter nauwkeurige informatie verstrekt.

(...)

Op een totaal van nauwelijks 19 bladzijden hoorzittingnotities (voor twee hoorzittingen) beslaat het relaas van verzoeker over zijn arrestaties 2 volledige bladzijden. De beschermingsofficer heeft echter geen vragen gesteld om dieper op de zaak in te gaan. Bovendien wordt in het bestreden beslissing geen melding gemaakt van deze arrestaties - in tegenstelling tot die van Ali Akbar en Hakim.

De verklaringen van verzoeker zijn zeer gedetailleerd, hetgeen getuigt van een echt gevoel voor ervaring.

Aangezien zij niet worden betwist, moeten zij worden geacht als waar te zijn beschouwd door verwerende partij.

Deze arrestaties tonen aan dat verzoeker persoonlijk in de vuurlinie van de Iraanse autoriteiten ligt. Zij bewijzen het bestaan van vervolging in het verleden, hetgeen de mogelijkheid van toekomstige risico's bevestigt en versterkt!

Hoe dan ook, het ontbreken van een meer gedetailleerde analyse en het niet in aanmerking nemen van deze aanhoudingen, die belangrijke en fundamentele elementen zijn in verzoekers asielverhaal, rechtvaardigen dat het bestreden besluit door Uw Raad wordt vernietigd en door verweerder wordt herzien.”

Verder wijst tweede verzoeker op zijn Koerdische etnische afkomst en op zijn activiteiten in Irak. Hij voert aan:

“Na aanvankelijke problemen met de Iraanse autoriteiten (eerste arrestatie in december 2017), besloot verzoeker de zaken te sussen door discreter te zijn en verhuisde hij naar Irak.

Ter plaatse heeft hij Koerdische politieke bewegingen benaderd. Omdat hij zelf Koerdisch is, vonden hun ideeën weerklank bij de aanvrager. Zonder officieel lid te zijn van een politieke partij, stelde verzoeker niettemin zijn tijd en energie ten dienste van deze movements.

In de eerste plaats, moet worden gewezen op het gebrek aan belangstelling van verwerende partij voor het verblijf van verzoeker in Irak. Verzoeker heeft in feite herhaaldelijk melding gemaakt van zijn verblijf en activiteiten in Irak (notities CGVS I, blz. 4 en 5; CGVS II, blz. 4 en 7), maar de beschermingsofficier heeft hem nooit genoemd of vragen gesteld. De enige keer dat hij belangstelling toonde was aan het eind van de tweede en laatste hoorzitting, en de vragen werden tot een minimum beperkt:

(...)

In ieder geval, hoewel verzoeker niet kon ingaan op zijn aanwezigheid en activiteiten in Irak, is de situatie van de Koerdische etnische minderheid in Iran wel degelijk bekend en had verweerder daarmee rekening moeten houden.”

Tweede verzoeker wijst in dit kader op algemene informatie omtrent de situatie van de Koerdische etnische minderheid in Iran. Volgens hem worden Koerden er op grote schaal vervolgd en onderdrukt en is de situatie nog complexer wanneer de leden van deze minderheid politiek actief zijn.

“Doorslaggevend is in feite dat deze vervolging zelfs bestaat tegen mensen die niet politiek actief zijn, maar die de politieke eisen en rechten van het Koerdische volk steunen - zelfs op vreedzame wijze.

Het feit alleen al dat je gezien wordt - zelfs mogelijk ten onrechte! - als gelieerd zijn aan of dicht bij politieke bewegingen genoeg is om een groot risico te lopen.

(...)

In casu, lijdt het geen twijfel dat de Iraanse autoriteiten verzoeker als een politiek geïnvesteerde persoon beschouwen. Ze zijn wel degelijk op de hoogte van zijn verblijf in Irak, in de Koerdische regio. Zij vonden met name verschillende « compromitterende » foto's van verzoeker, die getuigen van zijn nabijheid tot Koerdische actiegroepen in Irak, en stelden hem vele vragen over zijn activiteiten te plaatste tijdens zijn tweede aanhouding aan de grens.

Daar komt nog bij dat verzoeker reeds bekend is bij de Iraanse autoriteiten omdat hij heeft meegewerkt aan de voorbereiding van artikelen waarin ideeën aan de kaak worden gesteld die indruisen tegen de waarden die het Iraanse regime verdedigt!

Na zijn verblijf in Irak, is een terugkeer naar het land voor hem duidelijk niet meer denkbaar als een haalbare oplossing:

(...)

Aangezien in het bestreden beslissing, verzoekers individuele en persoonlijke geval niet wordt onderzocht, wordt geen rekening gehouden met al deze elementen - van verzoekers lidmaatschap van de Koerdische etnische minderheid tot zijn verblijf en activiteiten in Irak. Deze elementen zijn echter van fundamenteel belang voor het aantonen van een risico van vervolging tegen hem en vullen zijn algemene asielverhaal aan.

Zij vormen een basis voor de noodzaak van bescherming ten aanzien van verzoeker.

In ieder geval, het ontbreken van een analyse van deze elementen rechtvaardigt de nietigverklaring van de beslissing en een nieuw onderzoek door verwerende partij.”

Tweede verzoeker gaat verder in op de situatie voor personen met het statuut van tegenstander in Iran. Hij benadrukt daarbij vooreerst dat de Iraanse autoriteiten alles uit het Westen beschouwen als bedreiging. Het feit dat hij Iran is ontvlucht, naar België is gekomen en alhier om internationale bescherming heeft verzocht, kan volgens hem al volstaan als indicatie voor verraad en een reden vormen om hem te vervolgen. Feit is dat hij al sedert zijn vertrek uit Iran voorwerp uitmaakt van onderzoek. Bovendien heeft hij een gedrag en ideeën die het huidige Iraanse regime in twijfel trekken. Gelet op de aangehaalde informatie over de repressie in Iran, is hij zonder twijfel in gevaar. De risico's worden nog vergroot doordat zijn familieleden voor de autoriteiten werken. Dit maakt het waarschijnlijker dat de autoriteiten van zijn activiteiten op de hoogte worden gebracht.

Tweede verzoeker geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeker om internationale bescherming, wijst in dit kader op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en leidt uit deze rechtspraak af dat er *in casu* een zeer hoge mate van voorzichtigheid geldt en het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Volgens tweede verzoeker staat het vast dat hij, indien de Iraanse overheid op de hoogte is of komt van zijn overtuigingen en activiteiten, zal worden vervolgd. De voorwaarden bepaald in artikel 48/6 en artikel 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) zijn volgens hem voldaan.

“Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

De verzoeker heeft zich oprecht ingespannen om zijn verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover hij beschikt, heeft consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd en heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk ingediend.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat — niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing - verzoeker erkend dient te worden als vluchteling.”

Verzoekers gaan in hun respectieve verzoekschriften verder in op de weigeringsmotieven ten grondslag van de bestreden beslissingen.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden die hem inzake zijn arrestatie worden verweten, doet eerste verzoeker in dit kader gelden:

“Verzoeker wil eerst zijn verklaringen verduidelijken : hij werd wel en gevangen gezet in 1396, en niet in 1397. Verzoeker heeft gewoon een fout gemaakt tijdens de hoorzitting bij de Dienst van Vreemdelingenzaken omdat hij zelf de data van de Perzische kalender naar de Gregoriaanse kalender heeft geprobeerd te vertalen.

Deze datumfout kan niet volstaan om verzoekers relaas van zijn arrestatie in zijn geheel in twijfel te trekken. Zowel bij het DVZ als bij het CGVS heeft verzoeker verklaard dat hij tijdens de zesde maand van het jaar gevangen was gezet.

Gedurende deze arrestatie heeft verzoeker wel de gebouwen van Ettelaat erkend. Hij werd ondervraagd over de bijeenkomsten waaraan hij had deelgenomen. Toch heeft hij nooit de precieze redenen van zijn arrestatie kunnen kennen.

(...)

De verklaringen van verzoeker over zijn arrestatie en ondervraging zijn coherent en geloofwaardig, en getuigen van een reëel ervaringsgevoel.”

Aangaande de aan hem verweten inconsistentie omtrent zijn vrijlating, geeft eerste verzoeker aan:

“Verwerende partij verwijt verzoeker inconsistenties, die worden gestaafd door de “informaties die beschikbaar zijn bij het CGVS”.

Verzoeker heeft uitgelegd dat de eigendomsakte fictief was gebruikt om de rechter te “kopen”.

(...)

Wanneer de rechter heeft gevraagd om een eigendomsakte te brengen, hebben verzoeker en zijn oom, bij de tussenkomst van een persoon die de rechter kent, een som betaald. Daarom werd aan de rechter een geldsom gegeven ter vervanging van de fictieve “eigendomsakte”. Daarbij heeft de rechter besloten om verzoeker vrij te laten alsof hij een eigendomsakte als borg had gekregen, terwijl hij alleen geld had ontvangen.

De verklaringen van verzoeker overeenstemmen met de algemene informatie : de corruptie van hoge ambtenaren is in Iran uiterst problematisch en veelvuldig.

(...)

De verklaringen van verzoeker over de omstandigheden van zijn vrijlating aannemelijk en geloofwaardig.”

Inzake de bereidheid die er was om de artikelen te blijven schrijven, stellen verzoekers vervolgens dat enkel Ali Akbar de verklaring ondertekende. Zij waren hierdoor dus zelf niet gebonden. In de tweede plaats was het net omwille van de problemen die Ali Akbar kende met zijn eerste artikel dat hij besloot om met verzoekers samen te werken. Verzoekers hielpen hem om zijn geschriften en titels meer ‘aanvaardbaar’ te maken. Verzoekers herinneren er verder aan dat van hen niet mag worden verwacht dat zij hun overtuigingen, die voor hen belangrijk zijn, geheim houden in Iran. Daarbij wijzen zij op rechtsleer en rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij voegen toe:

“In geval van terugkeer zal de verzoekende partij haar overtuigingen niet kunnen verbergen. In ieder geval, zijn de Iraanse autoriteiten reeds op de hoogte van de visies die worden verdedigd door verzoeker, die Ali Akbar heeft gesteund en bijgestaan bij het schrijven en publicatie van zijn artikelen (...) en die om die reden in het verleden is gearresteerd en vastgehouden.”

Betreffende de motivering inzake de veiligheidsmaatregelen, wijzen verzoekers op de inhoud van de COI Focus Iran inzake internetmonitoring en sociale media van 5 november 2019. Zij stellen dat het feit is dat Ali Akbar werd gearresteerd voor zijn artikel. Bijgevolg moet redelijkerwijze worden geconcludeerd dat de autoriteiten op de hoogte zijn van diens activiteiten, en bij uitbreiding ook van de activiteiten van verzoekers. Er zijn geen veiligheidsmaatregelen die zij realistisch gezien hadden kunnen nemen om problemen te voorkomen.

Verzoekende partijen gaan verder in op het proces van het schrijven van het artikel. Aangaande het gebruik van de wagen, stellen zij daarbij dat verweerder hen verkeerd begreep. Zij hebben nooit gewerkt in de wagen. Ali Akbar of tweede verzoeker kwamen met zijn wagen soms eerste verzoeker halen. Soms kwamen zij met de auto van de zus van tweede verzoeker. *“Onderweg brachten zij de meeste tijd door met discussiëren en debatteren over hun lopende werkzaamheden. Ze spraken er soms ook over tijdens wandelingen. Dit was echter niet de plaats van “werk”, of schrijven als zodanig - alleen een ruimte voor reflectie, debat en brainstorming.”*

Aangezien zij niet in het huis van Ali Akbar konden werken, begonnen zij pas echt aan het schrijven en het redigeren van het artikel wanneer zij in de tuin van tweede verzoeker konden gaan werken.

Met betrekking tot het gebruik van de boomgaard, geven verzoekende partijen voorts opnieuw aan dat volgens hen een weigering van hun verzoek niet mag zijn gestoeld op de verklaringen van anderen. Verzoekers geven verder beide aan:

“Vervolgens wenst verzoeker opheldering brengen: aan het einde van het redactieproces, gingen ze wel elke dag naar zijn boomgaard. Intussen was het mogelijk dat dit van week tot week varieerde (van 2-3 keer per week tot 4-5 keer per week). Het was dus zeer willekeurig en moeilijk te kwantificeren.”

Eerste verzoeker citeert in deze uit zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS.

Volgens verzoekers kan ook de vaststelling dat Ali Akbar verklaarde dat hij de boomgaard “van verzoeker” slechts gedurende twee tot drie maanden bezocht niet volstaan om het relaas in twijfel te trekken. *“Het is heel goed mogelijk dat Ali Akbar het precieze aantal dagen heeft berekend dat zij in de boomgaard hebben gewerkt (d.w.z. in totaal 2 a 3 maanden), maar dat deze 60 of 90 dagen over een volledig jaar zijn uitgesmeerd.*

Uiteindelijk mogen we niet uit het oog verliezen dat deze gebeurtenissen vier of vijf jaar geleden plaatsvonden. De verstreken tijd vereist verwerende partij om lakser te zijn met de nauwkeurigheid van de tijdgegevens. Verzoeker heeft alles in het werk gesteld om de volgorde van de gebeurtenissen zo nauwkeurig mogelijk weer te geven.

De verklaringen van verzoeker moeten aannemelijk worden geacht. Deze chronologische inconsistenties, die het gebrek aan geloofwaardigheid van de in (...) boomgaard verrichte werkzaamheden zouden rechtvaardigen, kunnen geenszins worden gebaseerd op een vergelijking van de verklaringen van de drie betrokkene personen.

Bovendien zijn de vermeende chronologische inconsistenties detailkwesties. Verwerende partij kan niet op die basis verzoekers account in zijn geheel in twijfel trekken - er moet rekening worden gehouden met alle factoren die verzoeker hebben gedwongen te vluchten.”

Omtrent de verweten inconsistenties inzake de begin- en einddatum van het schrijven van het artikel, en dit in de verklaringen van Ali Akbar en eerste verzoeker, geeft eerste verzoeker voorts aan:

“Ten eerste heeft verzoeker verklaard dat hij altijd artikelen heeft geschreven en gepubliceerd. Het is zijn werk, en hij heeft ervoor zich opgeleid.

(...)

Hij kan zich redelijkerwijs in de datum vergist hebben omdat hij veel publiceerde en hij niet precies kon zeggen wat de begin- en einddatum waren. Bovendien verklaarde hij herhaaldelijk dat hij grote moeite had om zich de data te herinneren.

(...)

Ten tweede, mag men niet verhullen dat deze gebeurtenissen vier of vijf jaar geleden plaatsvonden.

Gezien de tijd die sindsdien is verstreken kan men niet verwachten dat verzoeker precies data herinnert. Verzoeker heeft alles doen wat mogelijk is om precieze te zijn in de koers van de gebeurtenissen. Bovendien, als men de elementen met elkaar vergelijkt, is het in ieder geval zeker dat dit ongeveer vijf jaar geleden heeft plaatsgevonden.

Chronologische inconsistentie die in verzoekers verklaringen bestaat is een secundair clement. Verwerende partij kan niet het gehele verzoekers verhaal twijfelen en er concluderen dat verzoeker niet-geloofwaardig is met deze details. Er moet rekenen met alle elementen die verzoeker dwong te vluchten.”

Aangaande het verwijt dat hij de titel van het artikel niet kon geven, doet eerste verzoeker verder gelden:

“Toen Ali Akbar problemen had met zijn eerste artikel (“waar gaat vorige second naartoe”), omringde hij zich met verzoeker om een “aanvaardbarer” artikel te schrijven. Er waren dus Verschillende versies, wat heeft verzoeker over de correct titel misleiden. Bovendien kan verzoeker niet verantwoordelijk zijn voor de verklaringen van Ali Akbar. Zoals het artikel verschillende keren van titel veranderd, heeft de confusie gecreëerd. Aangezien Ali Akbar de redacteur van het artikel was, heeft hij verzoeker niet noodzakelijkerwijs op de hoogte gesteld van alle details betreffende het artikel. Ten gevolg is het aannemelijk dat verzoeker heeft verklaard dat de laatste titel die hij kende “het alfabet van de tijd” was; terwijl Ali Akbar intussen de naam had veranderd en iets anders heeft vermeld. Ali Akbar is beschreef als iemand die veel ideeën tegelijk had en veel van gedachten veranderde.

(...)

Verzoeker wenst er ook op te wijzen dat de tolk zijn naam wel in de titel van het artikel heeft vermeld tijdens de vertaling.

Bovendien is verzoeker geenszins een “redacteur”, aangezien hij heeft verklaard dat hij een uitgever was. Deze twee beroepen zijn aanmerkelijk verschillend. De inhoud van het artikel zelf werd bepaald door Ali Akbar.

(...).”

Inzake zijn kennis van de 'tijdsfysica', voert eerste verzoeker aan:

"Zoals hierboven vermeld, is verzoeker voornamelijk opgeleid als uitgever. Zijn belangstelling voor het onderwerp maakt hem nog geen specialist, zoals men zou kunnen beweren met betrekking tot Ali Akbar. Hoewel hij nieuwsgierig en gecultiveerd is, leidt dit niet ipso facto tot een grondige kennis over tijdsfysica. De voornaamste taak van verzoeker was het editie van het artikel en het verwerken van de tekst. Verzoeker heeft niet aan de inhoud van het artikel, per se, gewerkt!

lij heeft inderdaad sommige onderzoeken gedaan om Ali Akbar te helpen, maar dit bleef strikt beperkt tot het "copy-pasten" van de paragrafen die hij had gevonden.

(...)

Zijn kennis in tijdsfysica is dus niet grondiger dan die van iemand anders. De antwoorden op de vragen over dit onderwerp zijn dus volkomen aannemelijk."

Verzoekers gaan vervolgens in op de pogingen die werden ondernomen om het artikel gepubliceerd te krijgen. Zij verklaren:

"Het CGVS geeft geen krediet aan de pogingen om het artikel te publiceren.

In de eerste plaats wijst verzoeker erop, dat verwerende partij alleen de poging om het artikel met Ershad te publiceren analyseert. De andere pogingen worden er dus niet door in twijfel getrokken.

(...)

In de tweede plaats baseert verwerende partij haar standpunt op een rapport dat bij het administratieve dossier van verzoeker is gevoegd. Verzoeker wenst de aandacht te vestigen op bepaalde punten van dat verslag:

- Hoewel in het verslag inderdaad wordt gesteld dat Ershad voorzichtig is met het tonen van bewijzen van hun censuur, is deze analyse onjuist. In het verslag wordt duidelijk uiteengezet dat wanneer Ershad een schriftelijk document ontvangt, hij dit niet terugstuurt met een gecensureerde versie maar met "correcties". Ershad gebruikt specifiek de term "correcties" (zie document COI Case Iran dd. 23.09.2020, blz. 3);

- Voorts staat in hetzelfde document dat de auteur van het geschrift een "lijst van correcties" ontvangt (zie document COI Case Iran dd. 23.09.2020, blz. 3);

- Tenslotte wordt in het document verklaard dat indien de Ershad verneemt dat de auteur op de hoogte was van de problematische inhoud van zijn werk, hij in gevaar is. Voorts getuigt het document van een klimaat van "dictatuur" ((zie document COI Case Iran dd. 23.09.2020, blz. 4).

Niet alleen zijn de verklaringen over de poging tot publicatie aannemelijk, maar ook kan verzoeker niet worden verweten dat hij geen bewijs van de poging heeft kunnen leveren, aangezien Ali Akbar dat heeft gedaan.

Bovendien is het, zonder toegang tot het administratieve dossier van Ali Akbar, voor de verzoeker zeer moeilijk om zich te baseren op de documenten die hij ter ondersteuning van zijn eigen asielaanvraag heeft ingediend.

Al deze elementen samen maken de deelneming van verzoeker aan de opstelling van het artikel aannemelijk. Gezien de problematische inhoud van het artikel, die op zich niet door verwerende partij wordt betwist, moet ervan worden uitgegaan dat verzoeker door de Iraanse autoriteiten in gevaar wordt gebracht.

Gelet op het feit dat verzoeker reeds het voorwerp is geweest van een arrestatie waarbij de Iraanse autoriteiten hem hebben ondervraagd over zijn opvattingen en de inhoud van zijn werk met Ali Akbar en Hakim, is er bovendien alle reden om aan te nemen dat hij zou worden vervolgd indien hij naar Iran zou worden teruggezonden."

Omtrent de aankomst in de woning van Sannar, stellen verzoekende partijen ter verduidelijking dat zij Ali Akbar en elkaar aldaar op dezelfde dag ontmoetten. Tweede verzoeker kwam als eerste, een paar dagen voor de anderen. Ali Akbar kwam vervolgens als tweede aan, op de voet gevolgd door eerste verzoeker. De verklaringen van de betrokkenen zijn dus niet tegenstrijdig en zelfs zeer aannemelijk. Tweede verzoeker kon aangeven dat Ali Akbar en eerste verzoeker op hetzelfde ogenblik aankwamen, aangezien zij met een tussenpoze van slechts enkele minuten arriveerden. Eerste verzoeker kon van zijn kant aangeven dat hij bij zijn aankomst Ali Akbar en tweede verzoeker aantrof toen hij aankwam.

Met betrekking tot de duur van het verblijf in de woning van Sannar, herhalen verzoekers dat tweede verzoeker een aantal dagen eerder aankwam. Zij kwamen dus niet op dezelfde dag aan maar hebben zich wel op dezelfde dag bij elkaar gevoegd. Het is dus waarschijnlijk dat tweede verzoeker aangaf dat hij er een week bleef, terwijl eerste verzoeker en Ali Akbar verklaarden dat zij korter bleven.

Aangaande het verschil in beschrijving van Sannar, voert eerste verzoeker verder aan:

“De perceptie die een persoon heeft van de lichaamsbouw van de andere is volledig subjectief. Deze subjectiviteit kan niet het gehele verhaal van verzoeker als niet-geloofwaardig veroorzaken.

Verzoeker heeft Sannar beschreven als smal omdat hij beschouwt dat Sannar een normale lichaamsbouw heeft. In vergelijking kan Ali Akbar een andere perceptie hebben en beschouwen dat Sannar mollig is. Verzoeker bijvoorbeeld beschouwt Ali Akbar een normaal lichaamsbouw heeft, terwijl de laatste zichzelf dik vindt.

Bovendien zijn de verklaringen niet volledig tegenstrijdige en onverenigbaar: de ene beschreef Sannar niet als zwaarlijvig, terwijl de andere hem als zeer mager zou hebben beschreven.

Hoe dan ook, heeft deze perceptie geen enkele invloed op de algemene elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de analyse van de asielaanvraag van verzoeker en kan niet zijn hele verhaal in diskrediet brengen.”

Betreffende zijn paspoort, doet eerste verzoeker gelden:

“Verwerende partij zich concentreert op details terwijl verzoeker gewoon heeft uitgelegd dat hij zijn paspoort in Iran heeft weggelaten. Het feit dat hij zijn paspoort zelf verbrand of gegooit heeft, is niet zo belangrijk. Het kan in ieder geval niet het resultaat van de bestreden beslissing rechtvaardigen. Verzoeker heeft gewoon niet begrepen wat verwerende partij van hem verwacht bij de Dienst van Vreemdelingenzaken. Er kan een probleem met de tolk geweest. En dat kan dus tot misverstanden leiden. Het feit is dat verzoeker heeft in ieder geval niet meer zijn paspoort met hem.

De motivering van de bestreden beslissing is zeker niet afdoende om de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolgingen tegen te spreken. In tegendeel, verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat zijn leven in gevaar is in Iran, en dat hij al het slachtoffer is geweest van vervolgingsfeiten.”

Verzoekers concluderen dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde vragen zij dat de bestreden beslissingen worden vernietigd zodat voor hen een geïndividualiseerde beslissing kan worden genomen, en dit rekening houdende met informatie.

3.2. Verzoekers vragen op basis van het voorgaande in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.3. Ter staving van het voormelde betoog, voegt eerste verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Artikel CSDHI, “L'Iran se classe parmi les pays les plus corrompus - rapport mondial sur la corruption” - dd. 30.01.2019 ;

4. Artikel “La lutte anti-corruption en Iran, une realite ou un coup de communication?” - dd. 21.11.2019 ;

5. Artikel, “La corruption du regime iranien nira qu’avec le changement de regime” - dd. 16.08.2020 ;

6. Artikel, “L'Iran, paradis de la corruption” - dd. 18.11.2019 ;

7. CAT (46e sess), decision du 23 mai 2011, CAT/C/46/D/357/2008 ;

8. Amnesty International, « Iran. Des detenu-e's fouettes et soumis a des violences sexuelles et a des decharges electriques dans le cadre d'une epouvantable repression a la suite de manifestations » - dd 02.09.2020

9. Artikel Amnesty International - dd. 06.11.2019 ;

10. Artikel, “Atena Daemi, emprisonnee pour ses idees” - dd. 18.10.2018 ;

11. Artikel HWR, “Iran : Repression sanglante contre les dissidents” - dd. 14.01.2020 ;

12. Artikel “Iran : une repression etatique assumee” - dd. 13.11.2019 ;

13. COI Focus Iran - Internetmonitoring en sociale media - dd. 05.11.2019 ;

14. Le Monde, “Les Kurdes, un peuple eclate entre quatre pays » - dd.09.09.2014 ;

15. Washington Institute, «Kurds of Iran: the missing piece in the Middle East Puzzle” - dd. 26.02.2018;

16. Iran International, “IRGC Claims Destruction Of 'Terrorist Bases' In Northwestern Iran, Attacks In Iraqi Kurdistan Reported” - dd. 10.09.2020;

17. Rudaw, “Tehran hangs 6 Sunni Kurds, day after UN concern over Iran executions» - dd. 05.03.2015;

18. Amnesty International, “Iran: Two Kurds executed amid increasing use of death penalty as weapon of repression » - dd. 15.07.2020 ;

19. Open Democracy, “No country for minorities: the inequality' of state repression in Iran » – dd 01.06.2020;

20. Country Information and Guidance Iran: Kurds and Kurdish political groups, July 2016,

21. Country Policy and Information Note Iran: Kurds and Kurdish political groups, January 2019”.

Tweede verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift:

- “3. CAT (46e sess), *décision du 23 mai 2011, CAT/C/46/D/357/2008* ;
4. Amnesty International, « *Iran. Des détenues fouettées et soumis à des violences sexuelles et à des décharges électriques dans le cadre d'une épouvantable répression à la suite de manifestations* » - dd 02.09.2020
5. Artikel Amnesty International - dd. 06.11.2019 ;
6. Artikel, “Ateha Daemi, emprisonnée pour ses idées” - dd. 18.10.2018 ;
7. Artikel HWR, “Iran : Répression sanglante contre les dissidents” - dd. 14.01.2020 ;
8. Artikel “Iran : une répression étatique assumée” - dd. 13.11.2019 ;
9. COI Focus Iran - Internetmonitoring en sociale media - dd. 05.11.2019 ;
10. Le Monde, “Les Kurdes, un peuple éclaté entre quatre pays », dd.09.09.2014 ;
11. Washington Institute, «Kurds of Iran: the missing piece in the Middle East Puzzle”, dd. 26.02.2018;
12. Iran International, “IRGC Claims Destruction Of 'Terrorist Bases' In Northwestern Iran, Attacks In Iraqi Kurdistan Reported”, dd. 10.09.2020;
13. Rudaw, “Tehran hangs 6 Sunni Kurds, day after UN concern over Iran executions», dd. 05.03.2015;
14. Amnesty International, “Iran: Two Kurds executed amid increasing use of death penalty as weapon of repression », dd. 15.07.2020 ;
15. Open Democracy, “No country for minorities: the inequality of state repression in Iran », dd. 01.06.2020;
16. Country Information and Guidance Iran: Kurds and Kurdish political groups, July 2016,
17. Country Policy and Information Note Iran: Kurds and Kurdish political groups, January 2019 ;
18. The Danish Immigration Sendee, COI - Iranian Kurds Consequences of political activities in Iran and KRI, February 2020.”

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Verzoekers laten in hun respectieve verzoekschriften meermaals uitschijnen dat verweerder hun verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke, onpartijdige en onafhankelijke wijze zou hebben beoordeeld. Zij leiden zulks af uit het gegeven dat in de heden bestreden beslissingen wordt verwezen naar en geciteerd uit de beslissing die door verweerder werd genomen ten aanzien van en naar de verklaringen zoals afgelegd door hun familielid Ali Akbar T. Uit het loutere gegeven dat er in de bestreden beslissingen die werden genomen ten aanzien van verzoekers wordt verwezen naar en geciteerd uit de beslissing en de verklaringen van vornoemd persoon, kan echter geenszins worden afgeleid dat verweerder vooringenomen zou zijn geweest en dat hun verzoek om internationale bescherming niet op eerlijke en gedegen wijze zou zijn onderzocht en beoordeeld. Aangezien verzoekers zich in het kader van hun onderhavige verzoek om internationale bescherming, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, zoals zij in wezen niet dienstig betwisten en zoals eveneens blijkt uit de inhoud van de voorliggende verzoekschriften, een asielrelaas aanhalen dat gemeenschappelijk en tezamen met Ali Akbar T. zou zijn beleefd en gezien zij zich minstens deels beriepen en beroepen op dezelfde motieven en problemen als deze die door Ali Akbar T. werden aangehaald in het kader van diens verzoek om internationale bescherming, spreekt het voor zich dat verweerder in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers inzake dit relaas, deze motieven en deze problemen weldegelijk vermocht te verwijzen naar de beslissing en de verklaringen van Ali Akbar T. De commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, immers alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook en zeker met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd gedurende en beslissingen die resulteren uit de verzoeken om internationale bescherming vanwege de familieleden van de vreemdeling. Dit geldt des te meer indien deze familieleden zich (deels) beroepen op hetzelfde asielrelaas en dezelfde asielmotieven en problemen. Geen enkele wetbepaling verbiedt dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van door familieleden ingediende verzoeken om internationale bescherming bekend zijn. Verzoekers laten voor het overige na om hun voormelde, nochtans bijzonder ernstige, aantijging terdege te onderbouwen. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekers trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissingen op te nemen.

4.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Verzoekers stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen en een vrees voor vervolging ten gevolge van hun samenwerking met Ali Akbar T. bij het redigeren van wetenschappelijke artikelen.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat het een negatieve indicatie vormt voor de ernst, de oprechtheid en de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangevoerde asielmotieven en vrees dat voornoemd persoon, die zich blijkens hetgeen gesteld wordt in de bestreden beslissingen en blijkens de in de administratieve dossiers opgenomen verklaringen beroept op dezelfde asielmotieven en problemen als verzoekers en die in dit kader daarenboven de spilfiguur en hoofdverdachte zou zijn en de persoon zou zijn die door de Iraanse autoriteiten in het kader van de aangevoerde feiten primair werd geïdende, tegen diens negatieve beslissing zelf geen hoger beroep heeft ingeleid bij de Raad. Zo de asielmotieven en vrees van verzoekers zou overeenstemmen met de werkelijkheid, lag het in de lijn der verwachtingen dat ook Ali Akbar T. een beroep zou hebben ingediend tegen diens negatieve beslissing vanwege het CGVS. Bovendien stellen verzoekers ter terechtzitting dat Ali Akbar T. België heeft verlaten.

In de bestreden beslissingen wordt, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, omtrent de door verzoekers ten berde gebrachte problemen en vrees voor vervolging verder met recht gemotiveerd: *“Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding in Iran wenkbrauwen doet fronsen. Het is immers bijzonder merkwaardig dat u, nadat u ten gevolge van uw eerste geschreven artikel betreffende de tijd, getiteld ‘waar gaat de vorige seconde naartoe’, gearresteerd werd door de Ettelaat van de Sepah en een verklaring diende te ondertekenen dat u zich niet meer met dergelijke praktijken zou inlaten (CGVS I p. 6, 11, 16, CGVS III p. 5-6), nadien toch nog artikelen omtrent dit onderwerp, getiteld ‘het alfabet van de tijd’ online publiceerde (CGVS III p. 10-11). U nam bovendien geen maatregelen in de zin van een provider of proxyserver om u te behoeden voor censuur of om te voorkomen dat de autoriteiten zouden opmerken dat u zich opnieuw in het thema verdiepte (ibidem). Uw motivatie om dit te doen, namelijk dat*

u verslaafd bent aan fysica (ibidem), weegt evenwel niet op tegen de risico's die dergelijke publicaties met zich meebrachten, dewelke u duidelijk gemaakt waren tijdens uw reeds ondergane aanhouding. Ook uw bewering dat de Iraanse autoriteiten enkel religieus getinte websites screenen, en geen wetenschappelijke (ibidem), kan, gelet op de religieus geïnspireerde aantijgingen die ten opzichte van uw artikelen werden geuit, de door u genomen risico's niet vergoelijken. In dit licht raakt het bovendien kant noch wal dat u, zeer goed wetende wat de mening van de Ettelaat was ten opzicht van uw artikelen, alsnog bij velerlei instellingen van het Iraanse regime uw laatst geschreven artikel, 'discussie over een analyse van de tijd', trachtte te laten publiceren. Deze pogingen zijn in zijn geheel onverenigbaar met de ondergane aanhouding en de reeds aan u meegedeelde risico's van nieuwe publicaties."

Verzoekers voeren blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij bieden niet de minste verklaring voor het feit dat Ali Akbar T., hoewel deze reeds was gearresteerd en een belofte diende te ondertekenen dat hij zich niet meer zou inlaten met dergelijke praktijken, er toch voor opteerde om nadien nog (stukken van) artikelen online te publiceren, en dit zonder maatregelen te nemen om zulks anoniem te doen, zonder zichzelf te behoeden voor nieuwe problemen met de autoriteiten en zonder maatregelen te nemen om zichzelf te behoeden voor censuur. Evenmin reiken zij enige uitleg aan voor het gegeven dat voornoemd persoon, zeer goed wetende welke risico's zulks met zich bracht en wat de Ettelaat hiervan dacht, zijn artikelen bij een veelheid aan instellingen van of verbonden aan het Iraanse regime zelf, trachtte te slijten en te laten publiceren. De Raad treedt verweerder bij en is van mening dat deze houding en gang van zaken iedere geloofwaardigheid ontberen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Voorts dienen er een aantal kanttekeningen gemaakt te worden bij het proces van de totstandkoming van uw artikel. Zo is het merkwaardig dat u en Hakim ervoor kozen om telkens op verschillende plaatsen in de auto aan het artikel te werken. Uw verklaringen waarom u niet thuis aan het artikel kon werken, houden bovendien geen steek. U beweerde aanvankelijk dat u geen plaats had. Opnieuw gevraagd of u geen woonkamer had, stelde u dat er wel een woonkamer was en dat u bovendien een eigen kamer had, maar toen beweerde u dat jullie rookten onder het werken en dat dit niet thuis kon, omdat uw moeder astma heeft. Nadien bevraagd of jullie niet in de tuin konden werken, stelde u dat jullie binnen in de auto werkten, omdat het buiten te koud was. Vervolgens gevraagd om welke reden jullie dan niet gewoon in de auto bij jullie woning konden werken, maar verschillende openbare plaatsen dienden op te zoeken, beweerde u dat dat niet makkelijk was om voor jullie woning te werken (CGVS II p. 11). Het Commissariaat-generaal ziet evenwel niet in wat het verschil is tussen werken in de auto voor jullie huis dan wel elders. Daarenboven stelden jullie zich, gezien de gevoelige materie van uw artikel, bloot aan een onnodig risico door openbare plaatsen op te zoeken. Deze houding komt dan ook niet geloofwaardig over."

Verzoekers slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. In tegendeel leggen zij in dit kader verklaringen af die met de verklaringen van Ali Akbar T. in het geheel niet kunnen worden gerijmd. Uit de voormelde verklaringen van Ali Akbar T. blijkt namelijk duidelijk en genoegzaam dat deze persoon aangaf dat hij met verzoekers in de wagen zou hebben gewerkt aan de artikelen. Hij stelde dat hij verzoekers ging ophalen en dat zij een ruimte zochten om aan het artikel te werken (zoals een recreatiegebied, een park en een kerkhof), preciseerde onder meer dat eerste verzoeker daarbij zijn mening moest geven over zijn ideeën en deze ook moest editen en verwerken en gaf eveneens in detail aan welk materiaal zij daarbij gebruikten in de wagen, met name een laptop, A4 papier en een bic. Even verder gaf hij daarenboven aan: *"Op die openbare plekken waren we niet buiten, we zaten in de auto"*. Ook uit de overige verklaringen van Ali Akbar T. blijkt duidelijk dat zij geruime tijd en nagenoeg dagelijks werkten in de wagen en dat zij reeds voor zij gebruik konden maken van de boomgaard van één van verzoekers aan het artikel schreven (administratieve dossiers, mappen 'landeninformatie', notities van het tweede persoonlijk onderhoud van Ali Akbar T., p.10-11). Dat verzoekers zulks heden trachten te ontkennen, voorhouden dat zij nooit in de wagen zouden hebben gewerkt, poneren dat zij in de wagen slechts zouden hebben gediscussieerd en gedebatteerd en beweren dat zij slechts nadat zij een boomgaard konden gebruiken begonnen aan het schrijven en redigeren van het artikel, mist aldus iedere ernst, is kennelijk in strijd met de gezegden van Ali Akbar T. en doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweerde samenwerking en asielmotieven. Dit geldt nog des te meer nu ook eerste verzoeker zowel tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud als tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel nog duidelijk aangaf dat zij in de wagen werkten en daarbij onder meer preciseerde dat hij daarbij soms een stuk afwerkte of de ideeën van Ali Akbar T. neerschreef (administratief dossier eerste verzoeker, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.14; notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.7).

Verder wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Voorts zijn u en uw vriend Hakim niet coherent betreffende in welke periode en met welke frequentie jullie werkten aan het artikel. Zo verklaarde Hakim dat jullie begonnen te schrijven aan het artikel in 1393 of 1394 en dat het pas klaar was in 1396 (CGVS II Hakim p. 7). Dit staat haaks op uw eigen verklaringen, waaruit bleek dat het artikel reeds in 1394 volledig af was (CGVS II p. 9, 11). Hierbij sluit aan dat zowel Hakim als Shahab, die u zijn boomgaard ter beschikking stelde, beweerden dat jullie in 1395 en 1396 (2015-2016 en 2016-2017) gebruik maakten van de boomgaard (CGVS II Hakim p. 8, CGVS II Shahab p. 8), terwijl u zelf stelde dat jullie daar vertoefden in de winter van 1394 (CGVS II p. 11-12). Ook over hoe vaak jullie aan het artikel werkten in de boomgaard van Shahab, stemmen jullie verklaringen niet overeen. Waar Hakim immers verklaarde dat jullie een 2 à 3 keer per week naar de boomgaard gingen (CGVS II Hakim p. 7-8), beweerde Shahab dat jullie daar 4 à 5 keer per week heen gingen (CGVS II Shahab p. 8) en stelde u zelf dat jullie in de finale fase van het artikel alle opeenvolgende dagen naar de boomgaard van Shahab gingen om te werken (CGVS II p. 12). U beweerde bovendien dat jullie slechts een twee- à drietal maanden de boomgaard van Shahab bezochten (ibidem), terwijl Hakim en Shahab dan weer stelden dat jullie een volledig jaar naar de boomgaard gingen (CGVS II Hakim p. 8, CGVS II Shahab p. 8). Al deze opmerkingen in acht genomen, dient dan ook geconcludeerd te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat jullie in de boomgaard van Shahab aan het artikel gewerkt hebben.”

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In tegenstelling met wat zij trachten te laten uitschijnen, was het geenszins onredelijk om van hen en van Ali Akbar T. te verwachten dat zij op eensluidende, consistente en coherente wijze zouden kunnen aangeven wanneer zij aan het artikel in kwestie begonnen te schrijven en wanneer dit artikel klaar was. Eveneens mocht worden verwacht dat zij op een eenduidige en gelijklopende wijze zouden kunnen aangeven hoe vaak en gedurende hoe lang zij gebruik maakten van de boomgaard van tweede verzoeker. Uit de verklaringen waarnaar te dezen wordt verwezen in de bestreden beslissingen blijkt echter genoegzaam dat zij hiertoe in het geheel niet bij machte bleken. Deze verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en op verschillende vlakken en manifest met elkaar in strijd. Zij laten in het geheel geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekers hieraan *post factum* trachten aan te brengen in de voorliggende verzoekschriften. Dat eerste verzoeker meerdere artikels publiceerde, doet verder geenszins afbreuk aan het gegeven dat redelijkerwijze van hem mocht worden verwacht dat hij over het voormelde artikel, dat een cruciale rol inneemt in het asielrelaas, gedegen verklaringen zou kunnen afleggen. Ook met de boude en algemene bewering dat hij soms moeite zou hebben met datums, bewering die daarenboven op generlei wijze wordt gestaafd of onderbouwd en die niet de minste steun vindt in het dossier, kan eerste verzoeker niet volstaan om te verklaren waarom zijn gezegden omtrent de feiten op een dermate verregaande wijze uiteenlopen met deze van Ali Akbar T. Hoe dan ook reiken verzoekers geen uitleg aan voor en doen zij op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat ook tweede verzoekers' verklaringen kennelijk afwijken van deze van Ali Akbar T.

Ook het tijdsverloop sedert de feiten kan de vastgestelde tegenstrijdigheden voorts hoegenaamd niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in het geheugen van verzoekers te zijn gegrift zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu, zo verzoekers en Ali Akbar T. werkelijk een ernstige, oprechte en geloofwaardige vrees voor vervolging koesterden, verwacht kon worden dat zij elkaar terdege zouden hebben geïnformeerd en het bijgevolg uitgebreid zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven naar aanleiding van het door hen ingediende verzoek om internationale bescherming. Dat zij dit klaarblijkelijk niet deden, getuigt van desinteresse voor hun vermeende problemen en vrees en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

Overigens kan in het kader van het voorgaande nog worden opgemerkt dat het bevreedend is dat eerste verzoeker in diens verzoekschrift meermaals aangeeft dat het werk zou zijn verricht in zijn eigen boomgaard, terwijl dit in wezen de boomgaard van tweede verzoeker was.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Verder is het uiterst frappant dat Hakim, die de volledige tekst zou hebben neergeschreven en de taak van editor had (CGVS II p. 10), en die ten gevolge van het meewerken aan dit artikel gearresteerd werd, gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten en zijn land diende te ontvluchten, de juiste titel van het werk

niet kan geven. Hij stelde namelijk dat het huidige artikel 'een alfabet van de tijd' heet (CGVS II Hakim p. 9), terwijl dit naar uw verklaringen het tweede artikel dat u schreef betreft, waaraan Hakim niet meewerkte, en terwijl uit uw verklaringen en het door u neergelegde exemplaar van de tekst blijkt dat de titel 'discussie over een analyse van de tijd' is (CGVS III p. 10, document 11 in uw administratieve dossier). Daarenboven heeft Hakim noch een idee op welke manier de tijd gepercipieerd werd door Aristoteles, noch hoe het bekendste werk van de filosoof Augustinus heet (CGVS II Hakim p. 10-11), hoewel beide zaken worden toegelicht op de eerste pagina van het artikel dat door u werd neergelegd (document 11 in uw administratieve dossier). Dat Hakim, die jarenlang op dermate intensieve wijze zou meegewerkt hebben aan uw artikel, research deed voor u en alles neerpende, in die mate dat hij zijn leven ervoor op het spel zette (CGVS II p. 10, CGVS II Hakim p. 7), slechts dermate op de hoogte is van de inhoud van het artikel, is volstrekt ongeloofwaardig."

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat er verschillende versies van het artikel zouden zijn geweest, kan immers geenszins verklaren waarom eerste verzoeker, gevraagd naar de titel van het kwestieuze artikel waaraan hij jarenlang en met gevaar voor eigen leven zou hebben meegewerkt en dat ertoe zou hebben geleid dat hij zijn land diende te ontvluchten, foutief de titel van een ander, eerder door Ali Akbar T. geschreven artikel, waaraan hij bovendien zelf niet meewerkte, vernoemde. Dat Ali Akbar T. de titel mogelijks zou hebben veranderd zonder dat eerste verzoeker dit wist en dat verzoeker de laatste titel niet wist, kan, nu de betreffende titel in wezen de titel betrof van een eerder door Ali Akbar T. geschreven artikel, in deze bezwaarlijk ernstig worden genomen. Gelet op hun vermeende nauwe samenwerking en het feit dat het artikel jaren geleden zou zijn afgewerkt, kon bovendien hoe dan ook worden verwacht dat eerste verzoeker op de hoogte was van de uiteindelijke titel van dit artikel. Dit geldt nog des te meer nu herhaald kan worden dat, zo verzoekers en Ali Akbar T. werkelijk een ernstige, oprechte en geloofwaardige vrees voor vervolging koesterden, verwacht kon worden dat zij elkaar terdege zouden hebben geïnformeerd en het bijgevolg uitgebreid zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven naar aanleiding van het door hen ingediende verzoek om internationale bescherming. Dat zij dit klaarblijkelijk niet deden, getuigt van desinteresse voor hun vermeende problemen en vrees en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekers trachten de rol die eerste verzoeker speelde bij de totstandkoming van het artikel en de kennis die van eerste verzoeker mocht worden verwacht omtrent de titel en de inhoud van dit artikel voor het overige ten onrechte te minimaliseren. Waar zij heden trachten te laten uitschijnen dat eerste verzoeker niet noodzakelijk op de hoogte werd gesteld van alle details, slechts de 'uitgever' was, geen invloed had op of meewerkte aan de inhoud, niet meer kennis vertoont over de tijdsfysica dan iemand anders en zich bij zijn onderzoek beperkte tot het copy-pasten van door hem gevonden paragrafen, dient immers te worden vastgesteld dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Zoals reeds hoger genoegzaam bleek, zou eerste verzoeker immers een belangrijke rol hebben gespeeld in de totstandkoming van het artikel en bijzonder intensief met Ali Akbar T. hebben samengewerkt. Zijn taken zouden daarbij, in tegenstelling met wat hij heden ten onrechte voorhoudt, geenszins beperkt zijn geweest tot loutere tekstverwerking. Eerste verzoeker zou blijkens zijn voormelde gezegden namelijk onder meer zelf research hebben gedaan op vraag van Ali Akbar T. Zelfs indien zijn onderzoek zich beperkte tot het louter copy-pasten van passages die hij vond, hetgeen gelet op de door eerste verzoeker zelf gehanteerde terminologie dat hij 'research' deed op zich reeds bezwaarlijk ernstig kan worden genomen, veronderstelt dit van hem enige kennis van de tijdsfysica, met name om te kunnen inschatten welke passages relevant waren. Eerste verzoeker gaf, zoals reeds hoger werd aangegeven, bovendien aan dat hij weldegelijk zijn mening moest geven over de ideeën van Ali Akbar, dat hij deze ook moest editen, verwerken en neerschrijven, dat hij verantwoordelijk was voor het schrijven van de tekst en dat hij soms een stuk afwerkte. In acht genomen de voorgehouden, langdurige en intensieve samenwerking met Ali Akbar T. aan het betreffende artikel, dit met gevaar voor eigen leven, is het totaal niet aannemelijk dat eerste verzoeker over de titel en inhoud van dit artikel een dermate verregaand gebrek aan kennis tentoonspreekt.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Bovendien is Hakim evenmin eenduidig betreffende de omstandigheden van zijn arrestatie. Waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers nog beweerde dat hij op 15/06/1397 (5 september 2018) door de Ettelaat gearresteerd werd, stelde hij bij het Commissariaat-generaal dat dit gebeurde in de 6e maand van 1396, een jaar eerder (CGVS I Hakim p. 9)."

Verzoekers slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij eenvoudigweg trachten aan te geven dat eerste verzoeker bij de DVZ een fout zou hebben gemaakt in de datum, en dit omdat hij zelf de datum probeerde te geven in de Gregoriaanse kalender, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het jaartal van zijn arrestatie niet kunnen verklaren. Vooreerst vindt deze verklaring niet de minste steun in het dossier. Uit de verklaring van de DVZ van

eerste verzoeker blijkt immers dat de datum van zijn arrestatie aldaar in de Perzische, en dus niet in de Gregoriaanse, kalender werd genoteerd en dat de datum in de Gregoriaanse kalender hier tussen haakjes werd bijgeplaatst. Dat verzoeker deze datum zou hebben proberen om te zetten naar de Gregoriaanse kalender en daardoor een fout jaartal zou hebben vermeld, mist aldus iedere ernst. Hoe dan ook kunnen verzoekers door één versie van eerste verzoekers' verklaringen simpelweg af te trachten doen als fout de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Ook over zijn vrijlating is Hakim niet coherent. Zo beweerde hij aanvankelijk dat zijn oom, zij het op clandestiene wijze, een eigendomsakte verkreeg en die afstond als borg. Zijn oom heeft evenwel de eigendomsakte teruggekregen (CGVS I Hakim p. 9-10). Wanneer Hakim later tijdens het onderhoud evenwel gevraagd werd om de eigendomsakte, of een kopie daarvan, in te leveren als bewijsmateriaal, stelde hij evenwel plotsklaps dat zoiets niet mogelijk is, omdat de akte eigenlijk niet echt bestaat (CGVS I Hakim p. 11). Deze uitleg is evenwel niet overtuigend en staat bovendien haaks op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, waaruit blijkt dat indien een eigendom als borg wordt gesteld voor de vrijlating van een persoon, hiervan altijd een proces-verbaal wordt opgemaakt, dat daarvan doorgaans een kopie meegegeven wordt aan de borgsteller, en dat er bovendien een stempel wordt aangebracht op de eigendomspapieren die vervolgens worden teruggegeven aan de borgsteller. Deze vaststellingen ondermijnen Hakims vluchtrelaas, en bij uitbreiding het relaas van u en Shahab, die met het zijne verbonden zijn, nog verder.”

Verzoekers slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar zij de uiteindelijke verklaringen van eerste verzoeker herhalen en bevestigen, dient immers te worden opgemerkt dat zij met deze loutere herhaling geenszins afbreuk doen aan de vastgestelde inconsistentie tussen deze verklaringen en de eerdere gezegden van eerste verzoeker. Verder kon, gelet op de door verweerder gehanteerde informatie, indien het, zoals eerste verzoeker uiteindelijk beweerde, een fictieve eigendomsakte betrof en de rechter in kwestie zou zijn omgekocht, worden verwacht dat ook in dit geval hiervan enig bewijs zou zijn opgesteld en uitgereikt aan de (fictieve) borgsteller.

Verzoekers voeren verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de bestreden beslissingen doch laten deze geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Aangaande uw eigen, tweede vasthouding op 12/09/1395 (2 december 2016) dienen eveneens enkele kanttekeningen gemaakt te worden. Het is immers weinig waarschijnlijk dat uw oom u op de zevende dag van uw vasthouding komt bezoeken en nadien, omdat u er gehavend uit zag – uw lip zou namelijk gebarsten zijn – het opportuun achtte u niet meteen vrij te laten, daar uw moeder anders te erg van streek zou zijn, maar u nog enkele dagen vast te laten zitten (CGVS I p. 14). Gelet op de eerdere geweldpleging die u werd aangebracht, is het volstrekt onlogisch er vrijwillig voor te kiezen een naaste nog langer te laten vastzitten en hem aldus bloot te stellen aan eventuele nieuwe gewelddadige feiten. Dat u uw moeder niet van streek zou willen maken, is geenszins een overtuigende verklaring voor uw verdere vrijwillige vasthouding. Vooreerst mag immers redelijkerwijze worden aangenomen dat uw moeder reeds de nodige stress doormaakte louter ten gevolge van uw afwezigheid. Daarenboven had eenvoudig vermeden kunnen worden dat uw moeder geconfronteerd werd met uw verwondingen, zonder dat u in gevangenschap diende te blijven, door bijvoorbeeld elders enkele dagen te gaan verblijven.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekers deze geheel ongemoeid laten, onverminderd gelden.

Verzoekers laten de bestreden beslissingen voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Betreffende uw derde aanhouding bent u evenmin consistent. Zo beweerde u immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat deze plaatsvond op 18/06/1396 (08/09/2017) (vragenlijst CGVS vraag 3.1). Bij uw opeenvolgende verklaringen bij het Commissariaat-generaal, stelde u evenwel dat deze aanhouding een jaar later gebeurde, in de zesde maand van 1397 (08-09/2017), i.e. niet lang voor uw vertrek uit Iran (CGVS I p. 16, CGVS III p. 8). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat het mogelijk is dat u zich vergiste bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS III p. 8). Dat u zich omtrent een kernelement uit uw relaas zomaar zou vergissen, en dit meer dan een jaar voor uw vertrek dateren in plaats van vlak voordien, komt evenwel geenszins overtuigend over.”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekers deze volledig onverlet laten, blijven zijn onverminderd overeind.

De volgende, in de bestreden beslissingen opgenomen, pertinente en terechte motieven, worden door verzoekers evenmin aangevochten en worden derhalve door de Raad overgenomen:

“Wat betreft het moment waarop u de toegang tot de universiteit ontzegd werd in 1397, rijzen eveneens twijfels. U zou dit vernomen hebben via een klasgenoot (CGVS I p. 7). Dat u dergelijk ingrijpend bericht zonder meer aannam van een studiegenoot, zonder hieromtrent verdere informatie in te winnen, is evenwel geenszins overtuigend. Evenmin is het aannemelijk dat u nooit enig officieel bericht over deze sanctie gekregen zou hebben (CGVS I p. 7).”

Verzoekers ondernemen andermaal niet de minste poging teneinde de motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen te ontcrachten en laten deze bestreden beslissingen geheel ongemoeid waar gesteld wordt:

“Voorts slaagde u er niet in een coherent en eenduidig beeld te schetsen van de periode na uw laatste aanhouding en voor uw vertrek uit Iran. U verklaarde aanvankelijk dat u ongeveer een week voor uw vertrek van uw oom Fatah R. (...) een verwittiging kreeg dat u gezocht werd door de autoriteiten en diende te vertrekken (vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ vraag 3.5, CGVS III p. 9). Bij het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal, specificeerde u dat uw oom u verwittigde op 12/7/1397 (4 oktober 2018) (CGVS II p. 16), wat inderdaad zeven dagen voor uw vertrek uit Iran is. U stelde dat de waarschuwing van uw oom de aanleiding was voor u om onder te duiken in het geboortedorp van uw oom, Koetalan (CGVS I p. 16-17, CGVS III p.8-9). Echter, bij een eerder onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u dat u reeds eind de zesde maand van 1397 al naar het dorp Koetalan vertrok, namelijk ongeveer een week na uw vrijlating bij uw derde aanhouding (CGVS I p. 17, CGVS II p. 5, CGVS III p. 8). Geconfronteerd met het feit dat dit chronologisch gezien niet klopt – u dateert de verwittiging van uw oom, die de aanleiding was voor uw vertrek naar Koetalan, immers na uw vertrek daarginds –, paste u uw verklaringen aan en stelde u dat u reeds een week na uw laatste vrijlating de verwittiging kreeg van uw oom (CGVS III p. 9). Later geconfronteerd met het felle contrast tussen uw verklaring ‘ongeveer een week na uw vrijlating’ door uw oom te zijn gecontacteerd en de zeer specifieke datum van 12/7 die u aanhaalde bij het eerdere onderhoud op het Commissariaat-generaal, stelde u dat u mentale problemen heeft en alles probeert te vergeten (CGVS III p. 9). Echter, dat u bewust belangrijke details aangaande uw asielerzoek zou proberen te vergeten nog voordat een oordeel geveld werd over dit verzoek, komt geenszins overtuigend over.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekers deze aanvechten noch betwisten, onverminderd gehandhaafd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Voorts waren u, Hakim en Shahab niet eenduidig aangaande jullie verblijf bij Sannar in het grensdorp, vlak voor jullie vertrek. Zo stelde Shahab dat hij rechtstreeks telefonisch contact had met u om u te verwittigen dat Sannar u zou oppikken (CGVS II Shahab p. 6). Dit staat evenwel in contrast met uw eigen beweringen in de volledige periode in Koetalan met niemand contact te hebben gehad, behalve met Fatah R. (...) en zijn zoon Mohamed en dan ook via Mohamed vernomen te hebben dat u zou opgehaald worden (CGVS II p. 6).”

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

“Daarenboven beweerde Shahab dat u en Hakim samen zijn toegekomen in de woning van Sannar (CGVS II Shahab p. 6), terwijl Hakim op zijn beurt beweerde dat u en Shahab reeds bij Sannar waren toen hij aankwam (CGVS II Hakim p. 5). (...) Voorts stelde Shahab dat jullie allemaal op dezelfde dag toekwamen in de woning van Sannar en een week in Sannars woning verbleven alvorens Iran te verlaten (CGVS II Shahab p. 4, 6). Hakim beweerde daarentegen in eerste instantie daar 3 à 4 dagen te zijn geweest (CGVS Hakim I p. 12) en stelde later zelfs dat hij er slechts 1 of 2 dagen bleef (CGVS II Hakim p. 4). Ook uzelf stelde slechts één dag bij Sannar te hebben verbleven (CGVS III p. 2). Bovenstaande opmerkingen nopen ertoe te besluiten dat noch aan uw verblijf in het dorp Koetalan, noch aan het verblijf van u, Hakim en Shahab in de woning van Sannar, geloof gehecht kan worden.”

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hun voormelde verklaringen en deze van Ali Akbar T. zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en op verschillende vlakken en op frappante wijze met elkaar in strijd. Zij laten geenszins ruimte voor de nuancerings die verzoekers hieraan *post factum* en op gekunstelde wijze trachten aan te brengen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Deze stelling wordt versterkt door Hakims tegenstrijdige verklaringen betreffende zijn paspoort: waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers nog stelde dat hij dit gewoon had achtergelaten in Iran (verklaring DVZ vraag 24), beweerde hij op het Commissariaat-generaal dat hij het in brand gestoken had (CGVS I Hakim p. 11). Bij confrontatie beweerde Hakim dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken

geen vragen gesteld werden over zijn paspoort (CGVS I Hakim p. 11). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen volstaat echter niet ter rechtvaardiging van vastgestelde tegenstrijdigheid. Deze bevindingen zetten dan ook de nood van u, Hakim en Shahab om op clandestiene wijze het land te verlaten op de helling en ondermijnen bijgevolg eveneens jullie vluchtmotieven in se.”

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Ten onrechte trachten zij de voormelde vaststelling immers te minimaliseren. Dat eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over diens paspoort, doet weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van diens beweerde illegale uitreis uit Iran en bijgevolg aan de aangevoerde asielmotieven en vrees.

Verzoekers weerleggen ook de volgende, pertinente en terechte vaststellingen, zoals gedaan in de bestreden beslissingen, verder niet:

“Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uw houding hier in België niet te stroken valt met de risico’s die u genomen zou hebben in uw land van herkomst. Zo dient te worden vastgesteld dat u, hoewel u reeds meer dan twee jaar in een veilig land vertoeft, nog niet verder bent gekomen dan de samenvatting die door Ershad gecensureerd is online te plaatsen op uw weblog (CGVS I p. 5). U stelde dan wel in uw eerste onderhoud van plan te zijn meer actief te worden op dit weblog (CGVS I p. 5), er dient evenwel te worden vastgesteld dat uw laatste post op dit blog dateert van Ordibesht 1398 (april – mei 2019). U verklaarde actueel het blog niet meer te onderhouden (CGVS III p. 3). Bovendien, hoewel u beweerde aanvankelijk aan het verloren gegane artikel te hebben gewerkt, blijkt dat u dit inmiddels heeft opgegeven (ibidem). Dat u het artikel, dat u in Iran op allerlei wijzen trachtte te publiceren en waarvoor u uw leven op het spel zette, hier in België niet reconstrueerde, noch probeerde te publiceren, is hoegenaamd niet overtuigend.”

Derhalve blijven deze vaststellingen onverminderd overeind.

Eveneens voeren verzoekers ter weerlegging van de inhoud van de bestreden beslissingen blijkens een lezing van de voorliggende verzoekschriften niet één concreet en dienstig argument aan waar gesteld wordt:

“Bovendien dient gewezen te worden op een stuitend gebrek aan bewijs betreffende kernelementen van uw relaas. Zo is het erg frappant dat u geen enkel kopie van het origineel artikel genaamd ‘een analyse van de tijd’ heeft weten te bewaren. Dat u bij uw vertrek uit Iran een USB-stick bijhad, die u ten allen tijde bijhad omdat hij dermate belangrijk voor u was, maar dat hierop enkel de gecensureerde versie van Ershad op stond (CGVS I p. 9, 15), doet op zich al wenkbrouwen fronsen. Dat u bovendien geen enkele poging meer ondernam om dr. Hossein Safari, naar wie u doorverwezen werd via dr. Alizadeh, te contacteren, die eveneens een originele versie van uw artikel bezat, noch bij hem te informeren naar zijn bevindingen omtrent uw artikel (CGVS I p. 15), is in deze des te meer merkwaardig, gelet op de vele inspanningen die u op andere vlakken zou geleverd hebben om uw artikel gepubliceerd te krijgen. Dat u aanvankelijk in shock was omdat uw contactpersoon met dr. Safari, namelijk dr. Alizadeh, overleden was (CGVS I p. 15), kan geenszins uw jarenlange passiviteit omtrent uw contacten met dr. Safari verklaren.

Bovendien toont u op geen enkele manier uw contacten met dr. Hossein Safari aan, noch uw contacten met de mogelijke uitgevers in de Koerdische regio van Irak, noch uw contacten met het ministerie van Ershad of andere Iraanse instellingen die u contacteerde in verband met uw artikel (CGVS I p. 17). Deze contacten gebeurden nochtans veelal via e-mail, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat u ze kan staven. U beweerde dat u deze schriftelijke communicatie niet terug kon vinden, omdat u inmiddels uw Iraanse gsm-nummer niet meer gebruikt (CGVS I p. 17). Ook met het ministerie van Cultuur, Ershad, zou u via e-mail contact gehad hebben met betrekking tot uw artikel (CGVS III p. 12). U gebruikte hiervoor de e-mailadressen Akbar1366@yahoo.com en Akbar1366@gmail.com. Dat u op geen enkele manier meer toegang zou hebben tot deze e-mailadressen, omdat u van gsm veranderd bent, kan u niet aannemelijk maken. Voor iemand die beweert goed op de hoogte te zijn van security van het internet, is het immers allerm minst overtuigend dat u op geen enkele manier uw mailbox zou weten te recupereren na het veranderen van gsm en/ of gsm-nummer. U legde uit dat uw e-mailadres verbonden is aan een bepaald IP-adres, en dus aan een bepaalde PC, en dat in Iran de toegang tot buitenlandse IP-adressen verboden is. Deze uitleg kan geenszins overtuigen, daar u internationale e-mailplatforms gebruikte zoals Gmail en Yahoo (CGVS III p. 12-13). Hoe dan ook werd u gevraagd om bewijzen in te leveren van uw mislukte pogingen om uw account te recupereren, alwaar u eveneens in gebreke bleef. U legde dan wel enkele screenshots neer van uw mislukte poging om uw Yahoo-account te registreren (document 15 in uw administratieve dossier) hieruit kan geenszins afgeleid worden met welke gegevens u probeerde in te loggen. Het is immers mogelijk om moedwillig foutieve gegevens in te vullen. Daarenboven legde u geen enkel begin van bewijs neer dat u geen toegang meer zou hebben tot uw Gmail-account.

(...)

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw melikaart, shenasnameh, studentenkaart, attest van de sociale zekerheid, en uw militaire dienstklaar staven uw identiteit, herkomst, het feit dat u astrofysica studeerde aan de universiteit Zanja, en het feit dat u werd vrijgesteld van uw legerdienst. De shenasnameh van uw moeder, alsook de shenasnameh en melikaart van uw oom Fatah R. (...), zijn werkbade van de Sepah Pasdaran en zijn veteranenkaart, bewijzen uw familieband met Fatah R. (...) en zijn tewerkstelling bij de Sepah-e Pasdaran. De door u neergelegde artikelen in verband met tijdsanalyse onderschrijven dat u zich met dit thema bezig hield en hierover schreef, doch bewijzen in geen enkel opzicht de betrokkenheid van Hakim, uw pogingen om deze artikelen gepubliceerd te krijgen, of de problemen die deze artikelen voor u zouden veroorzaakt hebben. De winkelvergunning van uw vader staat enkel dat uw vader vroeger een vergunning had om een zaak uit te baten, doch is geenszins een sluitend bewijs voor uw aanhouding of voor het feit dat deze vergunning als borg gesteld werd voor uw vrijlating. Het ziekenhuisattest van uw moeder onderschrijft dat zij een medische ingreep diende te ondergaan, doch kan niet bevestigen dat zij of uw broer in dezelfde periode werd benaderd door de Ettelaat. De screenshots van de Facebookpagina 'Physic of Time' bewijst dat deze pagina bestaat op Facebook, doch staat geenszins uw activiteiten hierop. De overige documenten werden reeds hierboven besproken.

Door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijke onderhouden betreffende de exacte datum van uw vertrek naar Irak en de juiste schrijfwijze van het webadres van uw blog, bevatten evenmin inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering."

Waar verzoekers stellen dat hen niet kan worden verweten dat zij geen bewijzen bijbrengen omdat Ali Akbar T. dat zou hebben gedaan, dient immers te worden vastgesteld dat zulks een loutere en aperte miskenning vormt van en dat zij hiermee bijgevolg op generlei wijze afbreuk doen aan de inhoud van de voormelde motieven.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekers ten berde gebrachte asielaas en de op dit laas gebaseerde, vermeende vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming.

De door verzoekers neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekers overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een dermate afwijkende tijdsvisie zouden aanhangen dat deze indruist tegen de in hun land heersende normen, dat dit zich bovendien zou manifesteren en dat zij er daardoor zouden riskeren te worden gepercipieerd als dissidenten door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zouden riskeren.

Derhalve is de verwijzing door verzoekers naar informatie over de situatie voor dissidenten in Irak en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd in dit kader voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van loutere algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekers vestigen daarnaast beide uitgebreid de aandacht op hun Koerdische etnische aanhorigheid. Uit de informatie die zij citeren, kan echter in het geheel niet worden afgeleid dat de situatie in hun land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze op zich zou volstaan om te besluiten dat een loutere Koerdische achtergrond en aanwezigheid in Irak zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming. Verzoekers dienen het bestaan van dergelijke vrees en nood aldus *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijven zij manifest in gebreke. Uit de verklaringen en elementen die eerste verzoeker in dit kader belicht en verstrekt in diens verzoekschrift, kan niet worden afgeleid dat hij in het verleden en/of op heden en loutere ten gevolge van zijn Koerdische aanhorigheid zou zijn blootgesteld of zou riskeren te worden blootgesteld aan feiten die kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging of ernstige schade. Ook uit de verklaringen en elementen die tweede verzoeker aanreikt kan zulks hoegenaamd niet worden

afgeleid. Dat hij in het verleden een tijdlang in Irak zou hebben verbleven en er Koerdische bewegingen zou hebben benaderd, waarbij hij overigens zelf duidelijk aangeeft dat hij geen officieel lid was, weerhield hem er immers niet van om terug te keren naar Iran en daar nog geruime tijd te verblijven, en dit zonder dat hij er daardoor kennelijk enig geloofwaardig en ernstig probleem kende. Daarenboven reikt tweede verzoeker niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten van het voorgaande weet zouden hebben. Evenmin toont hij aan dat hij ten gevolge van het voorgaande in de negatieve aandacht zou staan van de autoriteiten van zijn land van herkomst of zijn omgeving. Ook anderszins tonen verzoekers op generlei wijze aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden zij ten gevolge van hun loutere Koerdische etnische aanhorigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in hun land van herkomst. Dient bovendien te worden opgemerkt dat ook verzoekers zelf klaarblijkelijk de mening zijn toegedaan dat hun loutere Koerdische aanhorigheid niet volstaat om in hunner hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, aangezien zij het nodig achtten om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve relaas op te dissen.

Waar verzoekers tot slot wijzen op het antiwesterse sentiment in Iran en trachten te laten uitschijnen dat zij omwille van hun verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zouden riskeren om in Iran te worden gevisieerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat ook dit niet kan worden gevolgd. Verzoekers zelf reiken immers geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in het Westen zouden kunnen volstaan om in hunner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan zulks namelijk in het geheel niet worden afgeleid. Verzoekers tonen voorts geheel niet aan dat de Iraanse autoriteiten of hun medeburgers aandacht zouden schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, interesse zouden hebben in de activiteiten van verzoekers om internationale bescherming in het buitenland en op grond daarvan zouden overgaan tot het vervolgen van afgewezen verzoekers om internationale bescherming. Evenmin tonen zij, dit gelet op het voorgaande, aan dat en in welke mate zij een verhoogd risicoprofiel zouden vertonen om bij een terugkeer in de negatieve aandacht te komen van de Iraanse autoriteiten of hun omgeving. Er kan namelijk niet het minste geloof worden gehecht aan het ten berde gebrachte asielrelaas en de aangehaalde, concrete problemen en vrees van verzoekers. Ook anderszins tonen verzoekers op generlei wijze aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden zij ten gevolge van hun loutere verblijf en verzoek om internationale bescherming zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in hun land van herkomst. Te dezen kan bovendien eveneens worden opgemerkt dat verzoekers kennelijk zelf de mening zijn toegedaan dat hun loutere verblijf en verzoek om bescherming in het buitenland niet volstaan om in hunner hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, aangezien zij het nodig achtten om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve relaas op te dissen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoekers beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Gelet op het voorgaande tonen verzoekers niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoekers tonen voor het overige niet aan op welke wijze *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt” in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT